HALKIN SESİ

9 Eylül 1975

250 Kuruş

22

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İki süper devlete karşı mücadele yükseliyor

BİZ ÇOCUK İŞÇİLERİN ÜZERİNDE AZGIN BİR SÖMÜRÜ VAR

Ben bir fakir ailenin çocuğuyum. Yaşım 14'dür. Ekmek paramı kazanmak için emeğimle çevredeki bazı inşaatlarda çalışıyorum. Patronlar biz çocuk işçilerin üzerine azgın bir sömürü uygulamaktadır. Bizi iş sahasında 10 saat çalıştırmaktadırlar. Dinlenmeden çalışmaya zorlamaktadırlar. Bizim inşaatlarda iş güvenliği yoktur. Patron bizi yüksek duvarlarda ve ağır işlerde çalıştırıyor. Onlar biz işçileri, bir et -kemik yığınından başka birşey kabul etmezler. İnşaatlarda az ücret vermek için çocuk işçileri çalıştırıyorlar.

Feodal sömürü bölgemizde sürüp gidiyor. Bazı revizyonistlere seslenmek istiyorum: Biz işçi ve köylüler bu feodal baskıların altında yaşıyoruz. Neden siz feodalizmin olmadığını söylüyorsunuz?

Marksizm - Leninizm Zafere

Revizyonizm ve Maceracılık Yenilgiye Götürür!

T. Maraş
MALATYA

HALKIN SESİ
HAFTALIK DERGİ

Kapak resmi:
Çukurova bağımsızlık yürüyüşü

- Sahibi: İLKER SÜMERKAN
- Sorumlu Yazı İşleri Md: FIKRET ULUSOYDAN
- Yönetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 46/11, Cağaloğlu, İstanbul
- Yazışma ve Abone Ad: P.K. 1112, Sirkeci, İst.
- Baskı
  Arpaz Matbaacılık
- ABONE ŞARTLARI
  Yurtiçi: yıllık 125, altı aylık 65 TL
  Avrupa (uçak): yıllık 200, altı aylık 100 TL
- İLAN ŞARTLARI
  Santimi 30 TL • Yayın ilanı çerçevesi 100 TL
- İSTANBUL DAĞITIMI
  Fuat Bilte
- İSTANBUL DIŞI TÜRKİYE DAĞITIMI
  Hürriyet Gazete Dağıtım

BU KAHPE KARANLIKLARDAN MİLLÎ DEMOKRATİK DEVRİMLE KURTULACAĞIZ

Ben İzmir ALPASLAN BEŞİKOĞLU İncir ve Üzüm işletmesinde çalışan bir işçi kızım. Bu işletmede 800 civarında işçi çalışır. Buraya giren bir işçi ne kadar zaman çalışacağını, ne kadar ücret alacağını doğru dürüst bilmez. Fabrika bazen kapanır. Ne zaman açılacağı belli olmaz. Kapalı kaldığı süre içinde işçiler açlığa mahkum edilirler. Öğle ve akşam paydoslarının ne zaman verileceği belli olmaz. Aslında öğle paydosu 12'dedir. Fakat mal fazla geldiği zaman yarımda, 1'de paydos yapılır. Mal az geldiği zaman 11'de veya daha önce paydos yapılır. 12'de tekrar işe başlarız, akşam yediye kadar sürekli ayakta. 10 dakika bile mola verilmez. Mal bitip de 10-15 dakika soluk alacak olsak, biraz olsun dinlenmemizi engellemek için yapılmış malları tekrar döktürüp baktırıyorlar. Kısacası bu fabrikada çalışma süresi, ücretler, her şey işverenin keyfine bağlıdır.

Bu işletmede yapılan iş, üreticiden düşük fiyatla alınan kuru incir ve üzümlerin temizlenip ayıklanması ve ambalajlanıp dış ülkelere ihraç edilmesidir. Bu kadarcık bir işlemle, işçilerin sırtından Alpaslan Beşikçioğlu milyonlar vurmaktadır.

Bizim bölümde 150 kadın ve kız işçi haftanın altı günü 10 saat çalışıyoruz. Bu bir dakika bile oturup dinlenmeden çalışmadan sonra, bir de angarya olarak temizlik yapılır. Bunun için ücret de ödenmez. Haftada ödenen ücret ise çok düşük, ortalama 208 lira civarında. 18 yaşını doldurmamışlara ve çocuk işçilere ise daha da düşük ücret veriliyor. Çocuk işçiler de bizimle aynı işi yapıyorlar. Hatta daha fazla. Çünkü onlara angarya daha çok yaptırılıyor. Yandaki bölümde makinalarda çalışan işçiler ise sabah 8'den gece 11'e kadar 14 saat çalışıyorlar. 4 saat fazla mesai sayılıyor. Pek çoğuna fazla mesai ücreti ödenmiyor. Veya ne kadar ödendiği belli değil. Üstelik fazla mesaiye kalmayı mecburi tutuyorlar. Mesaiye kalmayan işçileri işten atmakla tehdit ediyorlar.

İşletmede çalışan işçilerin yarısından fazlası kaçak çalıştırılıyor. Sigorta ücreti kesildiği halde sigortası yok. İşe alma ve işten çıkarma hiç bir sözleşmeye dayanmıyor. Sebepsiz yere birçok işçi işe girdikten çok az bir süre sonra işten atılıyor ve yerine yenileri alınıyor. İşe girerken kesilen 2 günlük yevmiyeleri de gaspediyorlar.

Bütün bu ağır çalışma şartlarının yanısıra, özellikle kadın ve çocuk işçiler üzerinde her türlü baskı, dayak, küfür ve hakaret var. Ustabaşılar tarafından küfür edilmeden hakaret edilmeden hatta iteklenip vurulmadan bir dakika geçmiyor. Çalışma şartının ağırlığından bayılanlar oluyor. Bunlar ustabaşılar tarafından horlanıyor ve işten atılmakla tehdit ediliyor. Çalışma süresi içinde su içmek ve tuvalete gitmeyi yasaklıyorlar. Öğle yemeğini işçiler evden ne bulurlarsa getirmek zorunda. Yemek verilmiyor. Hepsinden önemlisi de sendikamız yok.

Ezilmişliğimizi, yoksulluğumuzu, bu kahpe karanlıkları tüm işçi ve köylü kardeşlerimize duyurmak istiyoruz. Bu kahpe karanlıklardan ancak millî demokratik devrim ile kurtulacağımızı ve sosyalizm yolunda ilerleyeceğimizi biliyoruz. TSİP revizyonistleri de bu ortaçağ uygulamalarının olmadığını söyleyerek patronların safında yer alıyorlar. Ama ezilen işçi ve köylüler revizyonistlere de gereken cevabı verecektir.

Bir emekçi kız

ALMANYA'DAKİ TUTUKLU YURTSEVERLERDEN MEKTUP

Değerli Arkadaş,

Ben hemen hemen üç aydır Türkçe hiç bir yayın alamıyorum, zira mahkeme biz dört tutukluya karşı bir dizi yeni kararlar aldı. Bu kararlardan bir tanesi bize dış ülkelerden gelen bütün yayınlara el konup geri gönderilmesi idi. Bundan başka, tutukluğumuzun ilk dört ayında olduğu gibi tam tecrit, gelen ve giden mektupların haftada beş adetle sınırlanması, ad, adres ve posta damga tarihi okunaklı olmayan tüm postanın geri gönderilmesi. Bütün bu kararlar ayrı ayrı ve bir hafta-on gün aralarla alındı.

...

Kitap-dergi yasağına gerekçe olarak, mahkeme heyetini haddinden fazla oyaladığımız, gelen yayınların hapishane düzenini tehlikeye düşürdüğü, dergi ve gazetelerde çıkan yazıların tarafsız bir kişinin anlayamayacağı cinsten yazılar olması dolayısıyla şifreli haberleşme şüphesi gibi gerekçeler öne sürülüyor. Dergi ve gazeteler bizi yurda bağlayan biricik bağ idi, şimdi yaz günü Çukurova'da susuz kalmış ağaçlar gibiyiz. Dediğim gibi 3-4 gündür Cumhuriyet alıyorum. Temennim bundan sonra alabilmek. Biz Lenin'in dediği gibi «Hakim sınıfların hukuk düzeninin karmakarışık dikenli tellerinin» arasından sıyrılıp çıkamadık fakat mücadele azmimiz sonsuzdur. Dimitrov yoldaşın Goethe'den bir dostuna yazdığı bir mısrayı hatırladım şimdi,

Servet kaybetmek, biraz kaybetmektir
Şeref kaybetmek, çok şey kaybetmektir
Cesaret kaybetmek, her şeyi kaybetmektir.

Evet, biz, bize halkımızdan yadigar ne şerefimizi, ne de cesaretimizi kaybetmedik. Aksine sınıf bilincimiz bilendi. Para pul da zaten yoktu ki kaybedelim.

Değerli arkadaş, bugüne kadar dergiye maddi yardımda bulunamadım, üzgünüm. Fakat bu bir ihmalcilik değildi. Burada iş olduğu zamanlar çalıştık. Çalıştığımızda günlük 1,70 Mark alıyoruz, yani Türk parasıyla 10 lira civarında. Buna karşılık 50 gr. tütün 15 lira. Kısaca korkunç bir sömürü. Şimdilik size mektupla birlikte 50 DM gönderiyorum.

Dergi hakkında öneri ve eleştirilerimi soruyorsun, bu konuda bir şey yazmak olanaksız. Batı Almanya'yı demokrasi peygamberleri diyarı zannetmemeliyiz. Yukarıda bahsettiğim kararları alan mahkeme mektubumu kontrol edecek. Zaten kitleler HALKIN SESİ hakkında yüce kararını vermiş. Biz bunu HALKIN SESİ okuyucularının Türkiye'nin her bir köşesinden bize gelen mektuplarından, posta kartlarından okuyoruz. **Daha bize Almanyalardan ne demek düşer, bilmem ki...**

Burada hücrelerde olsak bile kalbimiz sizinledir. Bizi yalnız bırakmayın.

Tanıyan tanımayan herkese devrimci selâmlarımızı iletin.

Yüksel Uğurlu
5 Köln 30 JVA
Rochusstr. 350
Batı Almanya

KÜÇÜK OLDUĞUMUZ İÇİN EZİLİYORUZ

Elmadağ'daki TİGLAT Basımevinde bizlere yapılan baskıları anlatacağım. Biz fabrikada 26 kişiyiz. Hepimiz 15-16 yaşları arasındayız. Biz küçük olduğumuz için bize çok baskı yapıyorlar. Mesela sabah 8'de işbaşı yapılıyor. Ama biz işe girerken 8.30'da işbaşı yapılacağı söylenmiştir. Öğlen 15 dakika öğle paydosu yaptırıyorlar, ne yemek ısıtabiliyoruz ne yiyebiliyoruz. Akşam 6'da gideceğimiz yerde, 6.30'da gönderiyorlar. Başta ofsetçi Yaşar Usta, canları sıkıldıkça bizi dövüyorlar. Patron Salman Pınar ve ustalar bizleri kendi şahsi işlerinde kullanıyorlar. Fabrikada iki arkadaşla konuştuğumuz zaman dövülüyoruz.

Hafta içersinde de çok yoruluyoruz. Cumartesi pazar zorla çalıştırıyorlar, gelmediğimiz zaman pazartesi günü dövüyorlar. Asgari ücret almamız lâzım gelirken, bize hem çok iş yaptırıyorlar hem de çok az para veriyorlar. Ayda 520 lira. Mesaiye kaldığımız zaman hem saatini eksik yazıyorlar, hem de çok az mesai parası veriyorlar. Ne yemek parası veriyorlar, ne de elbise, ayakkabı parası.

Bir küçük işçi

OKUYUCULARIMIZA

Dergimizin 19. sayısında, yeni bir abone kampanyası açmış ve 1 ay içinde 250 yeni abone kaydetmek hedefini koymuştuk.

Çağrımıza cevap olarak şu ana kadar elimize 55 yeni abone gelmiştir. Bu abonelerin 29'u abone bedeli olarak toplam 1945 lira yollamışlar, 26 abonenin parası ise henüz bize ulaşmamıştır.

Dergimizin 20. sayısında ise, 16 sayfa olarak çıkmanın getirdiği en az 3000 liralık ek masrafın karşılanmasında, okuyucularımıza ve halkımıza güvendiğimizi belirtmiştik.

Bu çağrımıza cevap olarak geçen hafta içinde Ankara'dan 1000 ve İstanbul'dan 632 lira olmak üzere toplam 1632 liralık bağış gelmiştir.

Bütün devrimcileri ve halkımızı, faşist saldırıların arttığı şu günlerde, dergimizi daha güçlü bir şekilde desteklemeye çağırıyoruz.

4 Eylül 1975

İTLERİ SALIYORLAR, TAŞLARI BAĞLIYORLAR

Hoca'nın ünlü hikâyesini herkes bilir. Nasrettin Hoca bir kış gecesi evine dönüyormuş. Mahallenin köpekleri Hoca'nın üzerine saldırmış. Hoca eğilip yerden bir taş almak istemiş. Yerler buz bağladığı için taşı söküp alamamış. Bu durumda Hoca **«vay anasına»** demiş, **«itleri salmışlar, taşları bağlamışlar».**

Türkiye'nin bugünkü görünüşü de budur. Faşistler, halkın üzerine boz itleri salıyorlar, revizyonistler de halkı savunmasız bırakmak için, taşları bağlıyorlar. Hatta TSİP revizyonistleri, uzun zamandan beri taşları bağlamakla yetinmiyor, tıpkı Amerikancı faşistler gibi halkın ve devrimcilerin üzerine itlerini de salıyorlar.

AMERİKANCI FAŞİST KOMANDOLARIN ÖNÜNDE FARE; DEVRİMCİLERE SALDIRIRKEN «ASLAN»

Aylardan beri TSİP merkez kliğine bağlı bazı saldırganlar, çeşitli devrimci örgütlere ve devrimcilere saldırdılar, baskınlar yaptılar, cam çerçeve kırdılar, tek başına buldukları yerlerde devrimci gazete satan arkadaşlara hücum ettiler, çeşitli kabadayılık gösterileri yaptılar. Gerçek provokatörler (kışkırtıcılar) olduklarını döne döne gösterdiler.

Buna karşılık **devrimcilerin revizyonist teşkilâtlara baskın ve saldırı düzenlediklerinin tek örneği görülmedi.** Devrimciler, cesaret ve kararlılıklarını, faşist komandoların, polisin ve jandarmanın saldırılarını göğüsleyerek gösterdiler. Arkadaşlarımız, diğer devrimcilerle omuz omuza, faşist saldırganlara her yerde haket-tikleri cevabı vererek görevlerini yaptılar ve yapıyorlar.

TSİP revizyonistlerinin ise, faşist saldırılara hiç bir yerde karşı koyduğu görülmedi. Onlar, her yerde faşist saldırılar karşısında halkın saflarında teslimiyet, yılgınlık ve korku yaymaya çalıştılar. Yani taşları bağlayarak, halkı savunmasız bırakmayı kendilerine iş edindiler.

TSİP revizyonistleri, «kahramanlıklarını» yalnız devrimcilere saldırarak gösterdiler. Biliyorlar ki, devrimcilere saldırırken hakim sınıflar ve onların polisi arkalarındadır. Aydınlık'a polis baskınlar yapıyor. Dergide bu yüzden bir kişi oturabildiği için TSİP revizyonistleri de büroya gelip kabadayılık gösterisi yapma cüretini gösterebiliyorlar. Söke'de Toprak-İş, tarım işçilerinin eylemine önderlik ediyor. TSİP revizyonistleri ise, var güçleriyle Toprak-İş'e karşı mücadele ederek, işçilerin eylemini baltalamaya çalışıyorlar. Tarsus'un Yenice nahiyesinde Toprak-İş Sendikası, tarım işçilerini örgütlemek için çalışıyor. TSİP revizyonistleri ise kışkırttıkları bazı gençleri Toprak-İş Sendikasına saldırtıyor ve levhasını parçalatıyorlar. ODTÜ'nün 9000 öğrencisi tek bir yürek halinde boykot yapıyor. TSİP revizyonistleri ise, boykotu kırmak için ellerinden geleni arkalarına koymuyorlar. Ege Devrimci Gençlik Birliği üyeleri, **«yurdumuzda tek bir yabancı asker kalmasın»** parolasıyla çeşitli eylemlere girişiyor, Amerikan PX merkezinin faaliyetini durduruyor, polisin saldırısına kararlılıkla göğüs geriyor. TSİP revziyonistleri ise, Ege Devrimci Gençlik Birliğini basıp, camı çerçeveyi ve eşyaları kırıyorlar. Ankara'da, Devrimci Gençlik Birliğinin Bağımsızlık Yürüyüşü'ne MHP'liler kurşun sıkıyor. Polis, DGB'yi basıp devrimcileri tutukluyor ve işkence yapıyor. TSİP revizyonistleri ise bu yürüyüşün afişlerini ve bez pankartlarını yırtıyor, duvar yazılarını karalıyorlar.

Amerikancı faşistler karşısında daima kaçmaktan ve teslimiyetten yana olanlar, devrimcilere ve halka karşı işte böyle «aslan» kesiliyorlar. Ülkü Ocakları ve MHP gibi faşist örgütlerin önünden olanca «terbiyeleriyle» geçenler, devrimci örgütlere ve devrimcilere zorbalık taslamaya kalkıyorlar. Faşist dergilerin satılmasını saygı ile karşılayanlar, devrimci yayın organlarının satılmasını, kabadayılıkla önlemeye yelteniyorlar. Polis neye saldırırsa, onlar da cesaretle ona saldırıyorlar.

Revizyonist TSİP Merkez kliği, devrimcilere saldırmakla yetinmiyor; Amerikancı faşistlerin devrimcilere yaptığı zulmü de destekliyor. «Kitle» dergisi, devrimcilere yapılan faşist zulme karşı ses çıkarılmamasını savunuyor. Çünkü devrimcilerin eylemleri provokasyon oluyormuş ve hakim sınıflara hizmet ediyormuş! Bunlar, faşist terörü ve polisi desteklemek için TSİP yöneticilerinin başvurduğu en adî sahtekârlıklardır. Onlar, devrimci mücadeleye «provokasyon» damgası vurarak gerçek provokasyonları ve polis terörünü örtbas etmeye çalışıyorlar. Bu suretle devrimciler üzerindeki faşist zulmün yoğunlaşmasını destekliyorlar. Çünkü bunlar, faşizmin kendilerine boşalttığı meydanlarda sahte «sosyalistlik» yaparak dünyaya gelmişlerdir ve hayatlarını faşizme borçludurlar. Ama halk bu revizyonistler gibi düşünmüyor. İşçi hareketlerine, toprak işçilerinin direnişlerine, bağımsızlık yürüyüş ve mitinglerine yönelen polis terörünü ve faşist saldırılarını bütün halk lanetliyor.

İKİ SÜPER DEVLETİN ZORBALARI BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİNİ SÖNDÜREMEZ

Revizyonistler, saldırılarının sebebi olarak, özellikle iki süper devlete karşı, yurdumuzun bağımsızlığını savunmamızı gösteriyorlar. Gerek ABD emperyalistleri, gerekse Sovyet sosyal-emperyalistleri, zorbalık grupları besliyerek, halkların bağımsızlık mücadelesini boğacaklarını sanıyorlar. Biri Türkeş'in komandolarını halkın üzerine salıyor, diğeri de TSİP'in sosyal-faşistlerini. TSİP, sosyal-emperyalizmin Türkiye'deki acentalığını bir siyasî çizgi olarak benimsemiştir. Bu sosyal-faşistler, halkın bağımsızlık mücadelesinde ve Marksist-Leninist harekette kendi can düşmanlarını görüyorlar. Yurdumuzu sosyal-emperyalizmin boyunduruğu altına sokmak ve sosyal-faşist bir diktatörlük kurmak için, bağımsızlık mücadelesini söndürmeye ve halkı faşizme boyun eğen köleler haline getirmeye boş yere çabalıyorlar. Onlar, iki süper devlete karşı bağımsızlık mücadelesini yok etmek için kırk milyonluk Türkiye halkına saldırmak zorundadırlar. Görmüyorlar mı, yalnız Marksistler değil, yurtseverler de iki süper devlete karşı bağımsızlık isteyen seslerini yükseltiyorlar. Erbakan gibi MC faşistleri ise, «gerekirse Rusya'nın kucağına otururuz» diyerek TSİP'lilerin yüreğine su serpiyor.

Türkiye hakim sınıfları, iki süper devletin ikisine karşı da teslimiyetçidir. Onlar, emperyalist bir efendi olmadan, halkımız üzerindeki saltanatlarını sürdüremiyeceklerini biliyorlar. İki süper devlete karşı bağımsızlık isteyen devrimcilere düşmanlıkları, burdan geliyor.

Esasen TSİP, 12 Mart faşizminin kucağında büyümüştür. Devrimcilerin, ilericilerin zulüm ve baskı gördüğü şartlarda, bunlar «sosyalizm» kalpazanları olarak piyasaya sürülmüştür. TSİP revizyonistlerinin bir kısmı ise, sıkıyönetim zindanlarındaki ve mahkemelerdeki döneklerdir. Şimdi hepsi de, Amerikancı faşistlerden gördükleri himaye ve hoşgörünün borcunu ödemek ve aynı zamanda sosyal-emperyalizmin değnekçiliğini yapmak için devrimcilere saldırıyorlar.

REVİZYONİSTLERİN MASKESİ DÜŞÜYOR VE BUZLAR ÇÖZÜLÜYOR

Artık onlar, saldırganlıklarını dergilerinde de açıkça ilân ediyorlar. **Kitle** dergisi, 71. sayısında devrimcilere şöyle hitap ediyor: «Bizden 'demokratik davranış' beklemeyin!» Yani «faşist davranış» beklememizi bir tehdit olarak savuruyorlar. Biz onların, çok uzun zamandır faşist davranış içinde olduklarını zaten görüyoruz ve elebaşıların iflâh olacakları konusunda bir hayale de sahip değiliz. Şimdi bu tutumlarını bütün halkın önünde ilân etmekle, saldırının sorumluluğunu da üstlerine almış oluyor ve üç buçuk revizyonist zorbaya saldırı emrini herkesin önünde veriyorlar.

Biz de bir kere daha ilân ediyoruz: Biz saldırıya karşıyız. Devrimcilere ve halka saldırmayan kimseye karşı kuvvet kullanmayacağız. TSİP merkez kliğine ihtar ediyoruz. Saldırı ve tahriklere son verin. Zorbalıkla, hiç bir devrimci fikrin yayılmasını ve kitlelerin elinde devrimci bir silâh haline gelmesini önleyemezsiniz. Eğer fikirlerinize güveniyorsanız, bastırmaya çabaladığınız devrimci fikirlerin yanlışlığını ortaya koyun. Eğer saldırı ve zorbalığa devam ederseniz, saldırganları cezalandıracağız. Revizyonist zorbalar da, tıpkı faşist komandolar gibi hakettikleri cevabı alacaklardır. Bunun sorumluluğu size ait olacaktır.

Revizyonist ihanet açığa çıktıkça, kış arkada kalmakta ve taşları bağlayan buzlar çözülmektedir. Eğer faşistler ve sosyal-faşistler, zorbalığa devam ederse, halk eninde sonunda yerden taşı söküp alacak ve saldırganların başını ezecektir.

NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Bağımsızlık mücadelesi,f

İncirlik yürüyüşüne katılan devrimciler anlatıyor:

"HALK,YURTSEVERLERİ BAĞRINA BASTI"

Halkımızın iki süper devlete karşı bağımsızlık mücadelesinin dile geldiği İncirlik Yürüyüşü, daha başlamadan faşist baskılarla karşılaştı. Polis, kanunsuz olarak Güney illerindeki devrimci derneklere baskınlar yapıyor, yürüyüşü düzenleyen tertip komitesine tehditler yağdırıyor, afiş yapıştıran, bildiri dağıtan arkadaşlar gözaltına alınıp dövülüyordu. Yürüyüşün başlayacağı İskenderun'a çeşitli illerden gelen arkadaşlardan 15'i gece karakola çekilerek dövüldü ve gece yarısı serbest bırakıldı.

26 Ağustos sabahı «Amerikan emperyalizmi ve Rus sosyal-emperyalizmine karşı verilen mücadelede en önde olacağımıza, yılmadan, usanmadan, uzlaşmadan kanımızın son damlasına kadar savaşacağımıza» dair bağımsızlık andı içtikten sonra Dumlupınar köprüsünden yürüyüşe başladık. İskenderun Demir - Çeliğe yaklaştığımızda polis ve jandarma takviye edildi, üzerimizde askeri helikopter dolaşmaya başladı. Kaymakam ve sivil polisler de peşimizden geliyordu. Ama, jandarma ve polisin bütün engelleme çabalarına rağmen Demir - Çelik işçileri bizi alkışladı, bağımsızlık sloganlarını bizimle birlikte haykırdı. İşçiler ve halk İskenderun çıkışına kadar bizimle birlikte yürüdü.

Öğle vakti Payas'a vardık. Yol kenarlarında birikmiş olarak bize sevgi gösterisinde bulunan halkın önüne polis barikat kurmuştu. Payas'da konakladığımız sürece halktan büyük sevgi ve destek gördük; yiyeceklerimizi Payas halkı temin etti ve bize maddi yardımda bulundu.

Dörtyol'un içinde yapılacak yürüyüşe izin verilmediği için oradan direk geçtik. Buna rağmen Dörtyol'un faşist kaymakamı ve Emniyet amiri yanlarındaki polislerle birlikte peşimize takıldılar. Tertip komitesinden arkadaşları arayarak, «Katil İktidar, Senden Hesap Soracaktır» yazılı pankartın kendilerine verilmesini istediler. Bunu başaramayınca, pankartı taşıyan arkadaşların isimlerini almaya kalkıştılar. Kendilerine hep bir ağızdan «Kahrolsun Faşistler» diye cevap verildi ve yürüyüşe devam edildi.

O akşam bir köyün yakınından geçerken köylülerin kadın erkek bizi desteklemeye geldiklerini gördük. Önce biz, köylülere bağımsızlık davasını anlatan bir konuşma yaptık. Daha sonra konuşan ihtiyar bir köylü «Biz ne Amerika, ne de Rus ya istemiyoruz. Bağımsız Türkiye istiyoruz» dedikten sonra oradaki topluluğa «Bağımsız Türkiye» sloganını bağırttı.

Yol boyunca yürüyüşçülerin sayısı ve halkın sevgi gösterileri artıyor, buna karşılık faşist baskılar da yoğunlaşıyordu. Faşist iktidarın polisinin bir tek düşüncesi vardı; ne pahasına olursa

İNCİRLİK BAĞIMSIZLIK YÜRÜYÜŞÜ TERTİP KOMİTESİNİN, BASINA VE TRT'YE AÇIKLAMASI

İskenderun - İncirlik Bağımsızlık Yürüyüşünün ilkönce MHP, sonra polis tarafından saldırıya uğraması üzerine Yürüyüş Tertip Komitesi bir bildiri yayınlamıştır. Bildiride, baskıların daha yürüyüşün hazırlanması sırasında başladığı, İskenderun Tertip Komitesinin toptan gözaltına alındığı ve İskenderun Halk Birliği başkanının tutuklandığı anlatılmakta ve daha sonra şöyle denilmektedir:

«30 Ağustos günü Adana'da faşistlerin saldırısıyla karşılaştık. MHP binası önünden geçerken taş, bomba ve yaylım ateşiyle karşılaştık. Beş gündür yürüyen ve bağımsızlık andı içmiş olan arkadaşlar saldırı karşısında gerilemedi, ileri atıldı ve saldırganlara hakettikleri cevabı verdi.

«Faşist saldırganları susturan arkadaşlar, tekrar kenetlenerek İncirlik'e doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüşe tekrar başlandığında şimdiye kadar seyirci kalan herkes saflarımıza katıldı. Büyük bir kitle, İncirlik'e doğru yürüyorduk.

«Halkın gücü karşısında korkuya kapılan polisler, yürüyüşü Vilayet Konağı önüne götürdüler. Vilayet Konağı önünde tekrar bağımsızlık andı içtik ve yürüyüşün bittiğini ilân ederek dağılmaya başladık. Halkın dağılmasını fırsat bilen polisler rastgele adam tutmaya kalkıştılar. Tekrar kenetlenen ve direnen halkın karşısında gerileyen polisler geç saatlerde Tarsus ve Ceyhan yolunu keserek civar kasabalardan gelen halkı, şehir merkezinde dolaşan kişileri rastgele gözaltına almaya başladı.

«Yürüyüşe bomba ve tabancalarla saldıran faşistler korundu. Saldırdıkları MHP binasından emniyet içinde çıkıp gitmeleri sağlandı. Vali, binayı arayacaklarını daha önceden ilân ederek 'suç aletlerini boşaltın' demek istedi.

«MHP'li faşistler bağımsızlık yürüyüşüne saldırmakla yurdumuzun bağımsızlığını istemediklerini, emperyalizmin uşakları olduklarını bir kere daha ortaya koydular.

«Amerikancılığından vazgeçmeyen Milliyetçi Cephe hükümeti 'İncirlik'e el konsun, Amerikalılar defolsun!' diyen yurtseverlerin üzerine polis saldırttı.

«Bugün yüz (100) arkadaşımız gözaltında bulunmaktadır.

«Faşistlerin saldırısını ve Amerikancı Milliyetçi Cephe hükümetinin yürüyüşü önlemek için başvurduğu polis ve jandarma baskısını, saldırısını kınadığımızı ve nefretle karşıladığımızı kamu oyuna açıklarız.»

Faşist baskılara son! Hapisteki yurtseverler serbest bırakılsın!

ADANA'DA

26 Ağustos günü İskenderun'da başlayıp Adana'da sona eren «İncirlik Yürüyüşü», başından sonuna kadar faşist baskıları göğüsleyerek yapıldı. Amerikancı MC iktidarının polisi, Adana'ya kadar yürüyüşü engellemeye ve halkın bağımsızlık talebinin dile gelmesini önlemeye çalıştı. Bu başarılamayınca, Adana'da yürüyüşçülerin ve halkın üzerine Türkeş'in faşist beslemeleri saldırtıldı. Bağımsızlık yürüyüşçülerinden 156'sı gözaltına alınarak üç gün Adana emniyetinin bodrumunda tutuldular ve dövüldüler. 80 devrimci, «gizli örgüt» iddiasıyla Adana Devlet Güvenlik Mahkemesine verildi. Adana Emniyet Birinci şube müdürü Sadık Köksal'ın gülünç iddiaları, aynı zamanda faşistlerin halktan ne kadar korktuklarını da gösteriyordu: «Kadın ve erkek militanlar köylerde kitap ve broşürler dağıtarak komünist propagandası yapıyorlar, halka şirin görünerek yaklaşıyorlar ve onları kandırarak kurulu düzene karşı başkaldırmaya hazır duruma getirmek istiyorlar.» Sadık Köksal, polis saldırısını önceden tezgâhladıklarını şöyle itiraf ediyor: «Bağımsızlık yürüyüşü yapanların gayeleri, olay çıkarmak ve sansasyon yaratmaktı. Yürüyüş güzergâhını Ziyapaşa Bulvarından değil, başka bir yerden de yapsaydık yine olaylar çıkacaktı.»

Adana'da bağımsızlık mücadelesi verdikleri için tutuklanması istenenler şunlardır: Gün Zileli, Feyza Zileli, Halil Akbay, Necati Şahin, Sabahat Şahin, İsmail Gülhan, Günnur Ünverdi, Mustafa Umutmak, Mehmet Yağdıran, İdris Kalender, Akatur Tolegel, Osman Tuğlu, Bayram Yurtçiçek, Mus-

Sosyal-faşist saldırganlar ezilecektir!

TSİP revizyonistlerinin işbirlikçi, sosyal-faşist ve bağımsızlık düşmanı yüzleri, İstanbul, Küçükköy'de 31 Ağustos günü yapılan «Baskı ve zulmü Protesto» toplantısında bir kere daha ortaya çıktı. TSİP'in düzenlediği bu toplantıya katılan Haliç Halk Birliği üyeleri, saldırıya uğradılar. TSİP revizyonistleri, «Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Türkiye» pankartını taşıyan bir devrimciye saldırdılar. Kendilerini ve arkadaşlarını savunan devrimcilere bıçak, zincir ve sopalarla hücum ettiler. İki arkadaş yaralandı. Revizyonistler kız arkadaşlara da alçakça saldırdılar ve hakaret ettiler.

Karadeniz mahallesindeki gecekondulardan gelen devrimciler ve halk ise toplantıya daha sonra yetişebildi. Gecekondudan gelen grubun yürüyüşü sırasında da, TSİP'liler «Bağımsız Türkiye» diye bağıran devrimcilere saldırmaya kalkıştılar; ancak hakettikleri cevabı aldılar. Yürüyüş boyunca devrimciler ve halk, «Ne Amerika Ne Rusya» sloganını haykırdılar.

şist saldırılara rağmen ilerliyor

tafa Yunus, Lütfü Gürler, Kasım Kısa, Mustafa Yadigâr, Ali Akar, Mehmet Çolak, Mustafa Mümtaz, Mustafa Berk, Peyamı Şahindeğer, Ali Özdoğan, Yaşar Palas, Hıdır Gülen, İbrahim Gönen, Haydar Yenidünya, Salman Çokelli, Ömer Acar, Süleyman Kuruçay, Mehmet Ali Kuytu, Ali Göksungur, Celâl Doğan, İsmail Şahan, Mesut Sağdıç, Cuma Deliler, Tacettin Özer, Şinasi Serdaroğlu, İbrahim Hikmet Özbek, Şahir Sarısaç, Fevzi Aslan, Ali Ekber Karakoyunlu, Hüseyin Öz, Hüseyin Gök, Tacettin Can, Salim Görürüz, Gülabi Demir, Hasan Sugeçmez, Süleyman Pınar, Merdan Boz, Doğan Gezek, Hayrı Bük, Ali Can, İbrahim Dönmez, İsmail Şentürk, Derviş Bayrak, Hasan Ararat, Mehmet Oncan, Hasan Yamaç, Mehmet Deniz, Müslüm Kurucu, Rıza Dalkılıç, İsmet Gökmen, Ekrem Sakioğlu, Hasan Torun, Mehmet Siper, Mehmet Yılmaz, A. Kadir Tölegen, Süleyman Çılgın, İsmet Yükselir, Hüseyin Etyemez, Cafer Tayyar, Ökkeş Kubat, Ahmet Şahin, Erdal Çeşme, Hüseyin Anoğlu.

Öte yandan Adana Halk Birliği, polis saldırısı ve devrimcilerin gözaltına alınması hakkında yayınladığı bir bildiride şöyle demektedir:

«Ülkemizin bagımsızlığını savunan, bunun için gözaltında bulunan ve 12 Mart faşizmini aratmayacak ölçüde işkenceye uğrayan arkadaşlarımızın serbest bırakılmasını, ilerici, yurtsever tüm halkımızın bu baskılara karşı çıkmasını istiyoruz.

«Bu işkenceleri yaptıran Amerikancı Milliyetçi Cephe iktidarının tutumunu kınadığımızı ve nefretle karşıladığımızı kamuoyuna açıklarız.»

Amerikancı faşist iktidar, bağımsızlık mücadelesini bastırabilmek için her türlü zulüm ve zorbalığa başvuruyor. Polis ve Türkeş'in beslemeleri, her yerde devrimcilere saldırarak iki süper devlete hizmet arzediyorlar. Kanun dışılığı Anayasa Mahkemesince de tescil edilmiş olan Devlet Güvenlik Mahkemeleri, devrimcilere ve yurtseverlerle karşı zulüm kanunlarını işletiyor.

ANKARA'DA

23 Ağustostaki Bağımsızlık Mitinginden önce mitingin bildirilerini dağıtan devrimcilerden 20'si gözaltına alındı, baskı gördü. 22 Ağustosta gözaltına alınan DBG Başkanı Ali Develioğlu'nu aramaya giden Avukat Haydar Güngör, karakolda hakaret görerek kovuldu. Bağımsızlık mitinginden sonra Ankara DGB'ye bir haftada 4 kez baskın yapıldı. İlk baskında DGB'de bulunan 52 kişi gözaltına alındı, ve vahşice dövüldü. Gözaltına alınanlardan dördü, «gizli örgüt üyesi oldukları» yalanıyla Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından tutuklandılar. Yalçın Dal, Ömer Faruk Erbil ve Ömer Faruk Akgörmen'e işkence yapıldı. DGB'ye daha sonra yapılan baskınlarda dört devrimci daha tutuklandı. Ankara Devrimci Gençlik Birliği, faşist Vali Ömer Naci Bozkurt tarafından silâh bulunduğu gerekçesiyle kapatıldı. Ankara'da bağımsızlık mücadelesi verdikleri için tutuklanan devrimciler şunlardır: Ali Develioğlu, Yalçın Dal, Ömer Faruk Erbil, Ömer Faruk Akgörmen, Sadi Büyüközden, Salih Kırtan, Erol Sümersarı, Hasan Demiral.

İZMİR'DE

23 Ağustos günkü Bağımsızlık Yürüyüşü ve Amerikan Kültür Merkezinin taşlanmasından sonra polis olay yerindeki halka saldırarak 33 kişiyi götürdü. Götürülenlerden 16'sı gözaltına alındı ve altı kişi DGM tarafından tutuklandı. Tutuklamaları protesto için Buca Cezaevindeki devrimciler açlık grevine başladı. Aynı gerekçeyle Hasan Tahsin anıtının önünde açlık grevine girişen 11 devrimci polis tarafından tutularak mahkemeye sevkedildiler. 29 Ağustos günü Ege DGB polis tarafından basılarak arandı. İzmir'de bağımsızlık mücadelesi verdikleri için tutuklanan devrimciler şunlardır: Cahit Koçak (Ege DGB Başkanı), Yalçın Hamdioğlu, Ramiz Güler, Sevim Kuzukıran, Abbas Erezer.

olsun yürüyüşü engellemek, yürüyüşçülerin halkla kaynaşmasına mani olmak.

İkinci gün Toprakkale'de Taşocağı denilen yerde iki göçebe çadırı gördük ve burada konakladık. Çok susayan arkadaşlar yerde bulunan durgun ve bulanık bir sudan içmeye başladılar. Tam bu sırada çadırların birinden çıkan yaşlı bir köylü kadın, bize doğru koştu ve şunları söyledi: «Evlâtlarım, yavrularım, sizden önce gelen polisler, 'bu gelenler komünisttir, onlara suyun yerini göstermeyin' diye bizi tehdit ettiler ve yerdeki bu suyu da siz içmeyesiniz diye coplarıyla bulandırdılar. Benim oğlum da devrimci. Bu memleketi sizler kurtaracaksınız. Yukarıda kaynak var, çıkın oradan için.» Ve biz bir kere daha gördük ki, halkımız kimin dost, kimin düşman olduğunu çok iyi ayırıyor. Devrimcileri bağrına basıyor. Faşistler ise halka baskı yaptıkça yıkılışlarını hızlandırıyorlar.

Adana il sınırını geçtikten sonra polis, jandarma ve kaymakam değişti. Bizimle Adana sınırına kadar gelen Dörtyol kaymakamı, İskenderun'dan çıkmadan önce bizi NATO köprüsünden aşağı dökeceğini söylemiş. Eğer dökmezsem... diye de yemin vermiş. Halkın bize gösterdiği sevgi ve desteği önleyemediler. Yol boyunca yanımızdan geçen arabalardan el sallayan, alkışlayanlar bizi destekliyordu. Bazen bakıyorduk ki bir otobüsün içindeki «Bağımsız Türkiye» sesleri bizimkine karışmış, bazan pamuk toplamayı bırakan köylüler bizimle «İş, Toprak, Hürriyet, Faşizme Nihayet» diye bağırıyor.

Ertesi gün Ceyhan'a girmeden önce polis «Ceyhanlılar sizi anlamaz, kavga çıkar» diyerek bizim oraya girmemizi engellemeye çalıştı. Ama daha oraya varmadan 30-40 kişilik bir grup Ceyhanlı ellerinde «Ne Amerika, Ne Rusya, Bağımsız Türkiye» yazılı pankartlarla bizi karşıladı. Ceyhan'da büyük bir sevgiyle karşılandık. Halk bütün Ceyhan boyunca ve Ceyhan'ın bir iki kilometre dışına kadar bizimle yürüdü.

Akşama doğru Kızıldere köyü yakınlarında konakladık. Kızıldere köylüleri traktörlerle «Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Türkiye», «Köylüye Toprak Herkese İş» sloganlarını bağırarak konakladığımız yere geldiler. Köylüler konuşmalar yaptılar, şiirler okudular, türküler söylediler. Giderken bizden bir grup arkadaşı da alarak köylerine götürdüler.

Ertesi sabah Kızıldere'den geçerken kadın, erkek, çocuk, 40-50 kişilik köylü grubu yürüyüşe katıldı, 3-4 kilometre bizimle yürüdükten sonra mitingde buluşmak üzere ayrıldılar. Misis yakınlarında köylüler bir kartona «Ülkemde iki yüzlüye yer yok. Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Türkiye» yazmış olarak bizi karşıladılar. Misis'ten sonra İncirlik'e varıldı. Sabah tekrar bağımsızlık andı içerek Adana'ya yürüyüşe geçtik. Adana'ya sloganlar atılarak girildi. Halk yolların iki yanına dizilmiş, bize sevgi gösterisi yapıyor, bize katılıyordu. Mitingin yapılacağı İstasyon alanına giderken MHP binasının balkonundaki 25-30 kadar faşist yürüyüşçülere taş attı. Biz yürüyüşün düzenini bozmadık, faşizmi lânetleyerek alana yürümeye devam ettik. İstasyon Alanındaki mitingde devrimci arkadaşlar, iki süper devleti ve işbirlikçilerini lânetleyen konuşmalar yaptılar. Alanda toplanan halk, «İncirliğe el konsun, Amerika Defolsun» diye haykırdı.

Faşist MC iktidarının polisi ve Türkeş'in faşist beslemeleri, elele İncirlik üssünü korumak için Amerikan askeri gibi çalıştılar. Ama onların efendilerine yaranma çabaları boşunadır. Halkımız, Çukurova'da dalgalanan iki süper devlete karşı mücadele bayraklarını daha da yükseklere kaldıracaktır.

Brejnev takipcisi revizyonistler Amerikancı faşistlerle elele

TSİP'in «Kitle» dergisi 71. sayısında şöyle yazıyordu:

«Maocu dernekleri ...hoşgörüyle karşılamıyoruz. Maocu derneklerin müttefiklerinin Ülkü Ocakları olabileceğini düşünüyoruz.»

Yine «Kitle» dergisi, 73. sayısında iki süper devlete karşı gelişen mücadele hakkında şunları söylüyor:

«Maocular, anti-emperyalist mücadeleyi saptırmak ... için bütün güçleriyle çalışmakta, bu arada burjuva basını tarafından da desteklenmektedirler.»

Gerçek durum nedir?

Ankara'da, İzmir'de, son olarak da Adana'da, yurdun her yerinde faşist komandolar bağımsızlık yürüyüşlerine saldırıyorlar. Devrimciler ve yurtseverler tutuklanıyor, haklarında dava açılıyor, iki süper devlete karşı mücadeleye girişenler işkence görüyor, bağımsızlık mitingi tertipleyen dernekler kapatılıyor.

TSİP revizyonistleri ise, son olarak İstanbul'da Küçükköy'de «Ne Amerika Ne Rusya» diyen devrimcilere saldırıyor, Ankara'da «Bağımsızlık Mitingi»nin afişlerini söküyor, yazılarını siliyor, bez pankartlarını indiriyor, Çukurova'daki yürüyüşten evvel Mersin Halk Birliğini basıyorlar.

AP sözcüleri, MHP ve diğer faşist partilerin yöneticileri, faşist gazeteler, iki süper devlete karşı verilen mücadeleyi «Çin komünistlerinin aldatmacası», «İhtilâl ve anarşi provası» olarak göstermeye çalışıyorlar. AP Genel Başkan Yardımcısı İsmail Hakkı Yıldırım, «Adana hadiseleri yabancı ve sapık ideolojilere kiralık sürüngenlerin eseridir. Bağımsızlık yalanı ile, bağımsız ülkeleri komünist emperyalizmine tutsak etmeye çalışırlar» diyor ve gericileri birliğe çağırıyor. (Milliyet, 2 Eylül 1975)

TSİP revizyonistleri ise, bağımsızlık mücadelesini emperyalizme karşı mücadeleyi saptırmakla ve provokasyonla suçluyorlar. «Kitle» dergisi, bazı günlük gazetelerde iki süper devlete karşı verilen mücadeleye komandoların saldırdığının yazılmasını hazmedemiyor. TSİP revizyonistleri, «Maocuları destekliyorlar» diyerek, bu gazetelere saldırıya geçiyorlar. Ellerinden gelse daha iktidara geçmeden gazetelere sansür koyacaklar.

İki süper devlete karşı yükselen mücadele, Amerikan ve Sovyet işbirlikçisi provokatörleri açığa çıkartıyor. Birbirlerinin can düşmanı olan iki süper devlet Amerika ve Rusya'nın kiralık zorbaları, halkın bağımsızlık mücadelesine karşı birleşiyorlar. Şimdi soruyoruz:

Halkımızın bağımsızlık mücadelesine saldıran faşistlerin «müttefikleri» kimlerdir? Revizyonistler değil mi?

Ey revizyonistler, hangi eylem provokasyondur? Gerçek provokasyon, sizin devrimci ve yurtseverlere saldırmanız değil mi?

12 Mart faşizminin bataklığında yetişen, revizyonist provokatörler, gerçek yüzlerini gizleyemezler. Faşistler ve revizyonistler, emekçi halkın ayakları altında ezilecekler!

Marksist Ustaların Işığında
KEMALİST DEVRİM-2

Ekim Devriminin Bağıms
ve Ezilen Dünyadaki İlk Sa

«M. KEMAL MİLLİ BURJUVA İHTİLALİNİ İDARE EDİYOR»

Mustafa Kemal Paşa, tabii ki, sosyalist değildir. Ama görülüyor ki iyi bir teşkilâtçı, kabiliyetli bir liderdir. Millî burjuva ihtilalini o idare ediyor. İlerici, akıllı bir devlet adamı. Bizim sosyalist inkilâbımızın önemini anlamış olup, Sovyet Rusya'ya olumlu davranıyor. O, istilacılara karşı bir kurtuluş savaşı yapıyor. Emperyalistlerin gururunu kıracağına, padişahı da yardakçılarıyla silip süpüreceğine inanıyorum. Ona, yani Türk halkına yardım etmemiz gerekiyor. LENİN

Aralov'u Türkiye'ye gönderirken söyledik!erinden.

Tasfiyeciler, Kurtuluş Savaşının «gericiler arasındaki çelişmeden» kaynaklandığını ileri sürüyorlardı. Onlara göre Lenin, bu çelişmeden yararlanmıştı. Sonraları bu tezlerini daha da geliştirdiler. TİKKO davasında şöyle dediler «Emperyalist ülkeler, Kemalistlerle anlaşıp Yunanlıları yendirmişti.» (H. Şenses)

Bu görüşlerin temelinde, Troçkizmin ünlü «scf ve doğrudan proleter devrimi» anlayışı yatmaktadır. Troçkistler, eskiden beri milli kurtuluş savaşlarını hor görmüşlerdir. Onlara göre, «proleter devrimi» olmayan her hareket «gericidir». Troçkistler, proletaryayı yalnız ülke içindeki müttefiklerinden değil, uluslararası alandaki müttefiki olan milli kurtuluş savaşlarından da koparmaya çalışmışlardır.

Tasfiyeciler, Kurtuluş Savaşının önderliğine «gerici» ve «komprador» damgasını vurunca Sovyetler'in Kemalistleri niçin desteklediği sorusuna da cevap bulmak zorunda kalmışlardır.

«Bunun cevabı gayet basittir: SSCB ve Stalin, Japonya'ya karşı Kuomintangı niçin destekledi ise, bunu da onun için destekledi... Yani SSCB ve Lenin yoldaş, gericiler arasındaki çelişmeden ustalıkla yararlandılar. Mesele budur.» (Genel Eleştiri adını verdikleri metinden)

SOVYETLER EMPERYALİZME KARŞI MİLLÎ DEVRİMCİLERİ DESTEKLEDİ

Tasfiyecilerin «gayet basit» dedikleri cevap, aslında Marksizmin «basitleştirilmesinden» başka bir şey değildir. Onlar, Troçki'nin «ustalığı» ile Lenin ve Stalin'in devrimci ustalığını birbirine karıştırıyorlar. Çünkü Lenin ve Stalin, Kemalistleri ve Çin'de Guomindangı desteklerlerken, «gericiler arasındaki çelişmeden ustalıkla yararlanıyoruz» demiyorlardı. Tam tersine, emperyalistlere karşı milli devrimcileri, yani gericilere karşı ilericileri desteklediklerini söylüyorlardı. Ankara'ya o zaman elçi olarak yollanan Aralov, Lenin'in M. Kemal hakkında kendisine şöyle dediğini aktarıyor:

«...Milli burjuva ihtilalini idare ediyor. İlerici, akıllı bir devlet adamı... O, istilacılara karşı bir kurtuluş savaşı yapıyor.» (9)

Stalin de, Çin ve Türkiye'nin millî mücadelesini niçin desteklediklerini, Troçkist - tasfiyecilerden farklı bir şekilde açıklamaktadır:

«Çünkü Kanton ve Ankara'nın mücadelesi, emperyalizmin güçlerini parçaladı, emperyalizmi zayıflattı ve tecrit etti ve böylece dünya devrim ordusunun gelişmesini, SSCB'nin gelişmesini kolaylaştırdı.» (10)

Ve Stalin, bu sözlerinden sonra, Troçki ve Zinovyev gibi muhalefet önderlerinin de o zaman aynı desteğe katıldıklarını hatırlatmak gereğini duyuyor. Çünkü Troçki ve taraftarları, daha sonra, kurtuluş savaşlarının ilerici niteliğini inkar eden görüşler savundular.

Tasfiyeci teorisyenlerin kurtuluş savaşları karşısındaki tutumu, tıpkı Troçki'ninki gibidir. Bu tutum, bütün görüşlerine sinmiş ve sistemleşmiştir. Tasfiyeciler, yalnız kendi kurtuluş savaşımızı değil, Guomindangın Japon istilacılarına karşı savaşını da, «gericiler arasında savaş» olarak görüyorlar. Stalin ise, bu görüşün aksini ispatlamak için Troçki'ye karşı uzun bir mücadele vermiştir.

Görüldüğü gibi, «cevap gayet basittir» deyip, Lenin ve Stalin adına konuşmak, devrimci sonuçlar getirmiyor. Tasfiyeciler, bu tutumlarıyla en başta Leninizme zarar veriyorlar.

Kurtuluş Savaşında Ankara ile Sovyet Rusya arasındaki dostluk, tamamen maddi bir temele dayanmaktaydı. Her iki ülkenin düşmanları ortaktı. Her ikisi de emperyalistler tarafından parçalanmak ve yıkılmak tehlikesine karşı savaşıyordu. Ankara hükümetinin resmi organı olan **Hakimiyet-i Milliye**, o zaman şunları yazıyordu:

«...Kızıl Ordu, Sovyet Rusya'sını savaş ve siyaset yoluyla bağlamak isteyen emperyalistlere karşı mücadele açtı. Milli Ordu da emperyalistlerin doğrudan doğruya veya dolaylı yoldan Anadolu'ya suikaste gelen ordularıyla savaştı. Her iki ordu, kapitalist Avrupa'nın Asya'daki iştahını söndürmek için kan döküyor.»

Ve gazete şöyle devam ediyor:

«Görülüyor ki, doğunun en esaslı iki hükümeti, Türklerle Sovyetler, doğunun kurtuluş davasında yalnız samimiyetten değil, onun kadar siyasetten, pek hayati karşılıklı menfaatlerden doğan bir birlikle aynı savaşı yapmışlar, aynı düşmanlara karşı birbirlerini savunmuşlardır.»

Bu sebepledir ki, Sovyet Rusya, İngilizlerin desteklediği Menşevik Ermeni ve Gürcü hükümetlerine karşı Anadolu hükümetini destekliyordu. (11) Anadolu'daki Milli Kuvvetler ve Kızıl Ordu, İngiliz emperyalistlerinin Kafkasya'daki kolunu kırmak için ortak hareket ettiler. Bu hareketin başarısını M. Kemal Mecliste şu sözlerle dile getiriyordu:

«1 Ağustos tarihinde Rus Bolşevik hükümetinin Kızıl Ordusuyla Büyük Millet Meclisinin ordusu, Nahcivan'da birbirleriyle maddeten birleşmiş oldu. (Alkışlar) Oraya giden kuvvetlerimiz Kızıl kuvvetler tarafından özel merasimle ve fevkalade saygıyla kabul edilmişlerdir.» (12)

Anadolu'daki milli hareketin zafere ulaşması, aynı zamanda emperyalistlerin genç Sovyet devletini kuşatma ve boğma planlarına da darbe indirmiştir. Stalin'in yukarıya aldığımız sözleri de bunu belirtmektedir.

Oysa, tasfiyecilere bakacak olursak, «Emperyalist ülkeler, Kemalistlerle anlaşıp Yunanlıları yendirmiştir». Bu durumda Lenin ve Stalin büyük bir tarihi yanılgı içine düşmüş oluyorlar! Çünkü onlar da, «Yunanlıları yenmesi» için Kemalistleri destekliyorlardı.

MİLLÎ BURJUVAZİNİN TUTARSIZLIĞI VE YALPALAMALARI

«Kemalistlerin emperyalistlerle anlaştığı» konusu üzerinde de kısaca durmak istiyoruz. Hikmet Şenses, TİKKO davası dilekçesinde bu iddiayı şöyle açıklıyor:

«Kemalist iktidar savaş yıllarında İngiliz - Fransız emperyalistleriyle el altından, savaştan sonra da ekonomik ve siyasi işbirliği yapmıştır. İngilizler İstanbul'dan, Fransızlar Güney Anadolu'dan hiç silah patlatmadan çekilmişlerdir...»

«YENİDEN MİLLÎ DOĞUŞ TÜRKİYE'Sİ»

«Yeniden milli doğuş» Türkiye'si, - Sovyetler Birliği'nin desteğiyle - Avrupa emperyalizminin vesayetinden kurtuldu ve bugün Fransa'nın ve İngiltere'nin Küçük Asya'daki sömürgeci işgali için bir tehdit oluşturmak yanında, bu her iki emperyalist tarafından köleleştirilen müslüman halklar için de önemli bir dayanağı temsil etmektedir. (...) Bu yüzden muhafazakârların hükümet ettiği İngiltere'nin önderliği altında kapitalist Avrupa, Türkiye'yi ne olursa olsun zayıflatmaya ve ağır emperyalist pençesi altına almaya çalışıyor. DİMİTROV

Balkanlarda Durum ve Komünist Balkan Federasyonunun Görevleri, 1925, Seçme Eserler (Almanca), cilt 2, s. 382

«Kurtuluş Savaşı bir Türk - Yunan savaşıdır. Emperyalist ülkeler Kemalist iktidarla anlaşıp Yunanlıları yendirmişti. Sakarya Savaşı planlarını Türk kuvvetlerine vermiştir. Yunanlılara yardımı kesmişlerdir. Kurtuluş Savaşı boyunca ölenlerin sayısı on bini bile bulmazken İstiklal Mahkemelerinde asılanların sayısı on beş bine yakındır.»

Troçkizmin dünyayı ak ile karaya ayıran kaba bakış açısıyla burada da karşılaşıyoruz. Proletaryanın, gerek ülke içindeki, gerekse uluslararası plandaki müttefiklerini göremiyen Troçkizm, proleter olmayan her şeyi düşmanların sepetine atmakla ünlüdür.

Aynı bakış açısı, milli burjuva önderliğin yalpalama ve tutarsızlıklarını, hemen «emperyalizm işbirlikçiliği» olarak karalamaktadır.

Milli burjuvazi, Kurtuluş Savaşı sırasında tutarlı bir anti - emperyalist politika izlemedi. Bu, onun sınıf karakterinin bir sonucuydu.

Ankara hükümeti, uzayacak bir savaşın, emekçilerin siyasi hareketini güçlendirmesinden çekiniyordu. Anti - emperyalist mücadele içinde bilinçlenen ve teşkilatlanma imkanı bulan emekçi sınıflar, savaştan sonra silahlarını burjuvaziye ve toprak ağalarına çevirebilirlerdi. Diğer taraftan savaş, Türkiye ile Sovyetler arasındaki yakınlaşmayı, Kemalistlerin istemiyecekleri kadar ilerletiyordu.

Bütün bu gerçekleri, İtilaf devletleri denen emperyalistler de görmekteydi. Emperyalistler için en iyisi, Türkiye'yi sömürgeleri olarak tutmaktı. Bunu başaramadıkları takdirde, Türkiye burjuvazisinin bağımsızlık isteğine boyun eğmek ve daha ileri gelişmelere yol açmamak mecburiyetindeydiler. Ayrıca, uzayan Kurtuluş Savaşı diğer sömürge halklarına da örnek olmaktaydı.

lık Çağrısı
aş Kıvılcımı

1920 yılı sonlarında, İngiliz emperyalistleri Kemalistlere karşı siyasetlerini, Stalin'in deyişiyle «yumuşatmak zorunda» kaldılar. Stalin, buna yol açan sebepleri 30 Kasım 1920'de şöyle tahlil ediyordu:

«...Genel olarak Türkiye'ye ve özellikle Kemalistlere yöneltilmiş olan Sevr anlaşması dönemi, şüphesiz sona ermektedir. Bir taraftan Kemalistlerin İtilaf devletlerine karşı mücadelesi ve İngiliz sömürgelerinde bu mücadele temeli üzerinde güçlenen kaynaşma, diğer taraftan Vrangel'in ezilmesi ve Yunanistan'da Venizelos'un düşmesi, İtilaf devletlerinin Kemalistlere karşı olan siyasetin önemli derecede yumuşatmasını zorunlu kılmıştır.» (13)

Görülüyor ki Stalin, İngilizlerin «yumuşamak zorunda kalmasını» şu sebeplere bağlıyor:

1. Türkiye'nin emperyalist itilaf devletlerine karşı mücadelesi.
2. Bu mücadele temeli üzerinde İngiliz sömürgelerinde güçlenen kaynaşma.
3. Sovyetler'e başkaldıran karşı - devrimci general Vrangel'in yenilmesi.

İngilizleri «yumuşamak zorunda bırakan», en başta Türkiye halkının silaha sarılmasıdır.

İşte bu durumda İngiliz emperyalistleriyle uzlaşma imkanları çıktı ve Kemalistler, gene Stalin'in deyişiyle «belirli bir sağa dönüş» yaptılar. 1921 yılı başında Ankara hükümeti Londra konferansına çağrıldığı sırada, Türkiye Halk İştirakiyun Fırkasına karşı tutuklamalara girişildi. Ocak sonunda Mustafa Suphi ve 14 yoldaşının katledilmesi de, gene bu döneme rastlamaktadır.

EMPERYALISTLER ARASI ÇELİŞMELER

Ankara hükümeti, Londra Konferansında emperyalistlerle bir anlaşmaya varma imkanlarını aradı. Ne var ki, heyet başkanı Bekir Sami, yetkilerini aşarak emperyalistlere karşı teslimiyetçi bir tutum alınca, Meclis bunu şiddetle reddetti ve Bekir Sami'yi Dışişleri Bakanlığından attı. Bekir Sami'nin atılmasının en önemli sebeplerinden biri, Türkiye'nin İngiliz işbirlikçisi Kafkas hükümetleriyle birlikte Rusya'ya karşı tavır alabileceğini vadetmesiydi. Bu, şiddetli bir tepki ile karşılaştı ve Ankara hükümeti, milli bağımsızlığı kazanıncaya kadar mücadeleye devam kararı aldı. Çünkü emperyalistler, Kemalist önderliğin kabul edemiyeceği ağır şartlar ileri sürmekteydiler. İşgali meşru kılmak ve kapitülasyonları devam ettirmek istiyorlardı. Böylece emperyalistler, milli burjuvaziye, silahlı Kurtuluş mücadelesini sürdürmekten başka bir yol bırakmadılar. Ankara, emperyalizme teslim olmadı ve İtilaf devletlerinin cephesine gecmedi; kurtuluş savaşı veren milletlerin safında kaldı. Nitekim en şiddetli savaşlar, bu tarihten sonra verildi.

Fransa ve İtalya ise, İngiltere'den farklı bir tavır takındılar. Bunlar, Anadolu halkının silaha sarılması ve başarılar kazanması karşısında, işgalin yürümeyeceğini görmüşlerdi. Diğer taraftan bu iki emperyalistin menfaatleri İngiltere ile çelişmekteydi. Ayrıca, savaşlar emperyalist ülkeleri yıpratmıştı ve bu ülke halklarının savaşçı politikaya karşı sesi yükselmekteydi. Bu sebeple İtalyanlar ve Fransızlar, Türkiye ile müzakereye girişilmesini, Ankara hükümetinin de kabul edebileceği bazı şartlarla anlaşma yapılmasını ve belli imtiyazlar elde edilmesini savunuyorlardı. İtalya ve Fransa, savaşa devam edilmesinin Türkiye'yi Sovyet Rusya'ya daha da fazla yakınlaştıracağından endişe ediyorlardı.

Üç emperyalist devletin Türkiye'ye karşı birlikte hareket etme çabaları, Sakarya zaferi ile açıkça iflas etti. Bu yenilgiden sonra İtalyanlar Anadolu'daki askerlerini çektiler. Fransa, Ankara anlaşması ile Mustafa Kemal hükümetini tanıdı ve bazı imtiyazlar elde etti. Buna karşılık Kemalistler, Fransa hükümetinin Sovyetler'le ilişkilerin gevşetilmesi yolundaki önerilerini reddettiler.

Dumlupınar Savaşından sonra ise milli ordular Boğazlara gelip dayandığında, Fransa ve İtalya o bölgedeki son askerlerini de geri çekti. İngiltere'nin savaşçı tutumu iyice yalnız kaldı.

Ankara hükümeti, Kurtuluş Savaşı sırasında emperyalistler arasındaki çelişmelerden yararlanma ve asas saldırgan İngiltere'yi tecrit etme politikası izledi; diğerlerini en azından tarafsızlaştırmaya çalıştı. Nitekim Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi de aynı tahlili yapmaktadır. Yürütme Komitesine göre, emperyalistlerin birlik halinde davranamaması Türkiye'nin kazandığı galibiyetler üzerinde büyük etki yaptı. Gene Enternasyonal'in Yürütme Komitesi, Fransa ile imzalanan anlaşmayı «zorunlu bir geri çekilme» olarak değerlendirmektedir. (Ali Fuat Cebesoy, Moskova Hatıraları'adlı kitaptaki metinden).

Ankara hükümeti, bu politikayı güderken, burjuva sınıf tabiatı dolayısıyla zaman zaman emperyalistlere tavizler ve imtiyazlar verdi. Ama bütün bunlar, Kemalist hükümetin işbirlikçi olduğunu, ya da Kurtuluş Savaşımızın emperyalizme karşı olmadığını göstermez. Burada, milli burjuvazinin tutarsızlığı söz konusudur.

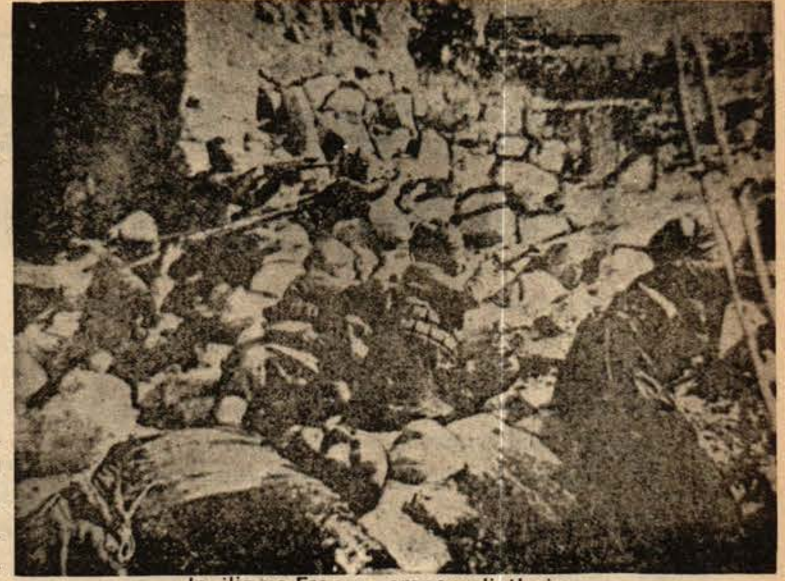
Troçkistler, her türlü uzlaşma ve anlaşmayı reddeden bir düşünceye sahip oldukları için, Kemalistlere «komprador» damgasını hemen yapıştırıyorlar ve işi, İngilizlerin Türkiye'yi desteklediklerini söylemeye kadar vardırıyorlar. Onlar, emperyalistlerle proletarya arasında başka bir şey göremedikleri için, milli burjuvazinin tutarsızlığını ve yalpalamalarını kavrıyamıyorlar. Sonuç olarak Kurtuluş Savaşından doğru bir ders de çıkaramıyorlar. Kurtuluş Savaşımız, anti-emperyalist bir savaştır. Ancak, bu savaşa önderlik eden milli burjuvazinin tutumu şunu göstermiştir: Çağımızda emperyalizme karşı kalıcı zaferler, ancak proletarya önderliğinde kazanılabilir.

Kurtuluş Savaşı, halkımızın devrimci tarihinin en şanlı sayfasıdır. Kurtuluş Savaşından sonraki Türkiye tarihi, yurdumuzun kaderini değiştiren o çapta büyük bir devrimci eylemi henüz yazmamıştır. Bunu açıkça tespit etmekten korkanlar, Marksist olamaz.

EĞER SİLAHA SARILMASAYDIK EMPERYALİSTLER YURDUMUZDAN ÇEKİLİR MİYDİ?

Tasfiyeciler, Kurtuluş Savaşının yeterince kanlı bir savaş olmadığını söylüyorlar. «Genel Eleştiri» adlı yazılarında, Çin ve Vietnam devrimleri ile kıyaslıyarak, Kurtuluş Savaşının uzun sürmediğini ve az insan öldüğünü ileri sürüyorlar.

Her savaşın ne kadar uzun süreceğini ve ne kadar kan döküleceğini, tarihî şartlar belirler. Devrimcilerin görevi, bu şartların doğru bir tahlilini yapmaktır. Stalin, gelecek sayımızda yayınlıyacağımız bir yazısında uzayan Çin devrimi ile Kemalist devrim arasındaki farkları tahlil etmektedir.

İngiliz ve Fransız emperyalistlerine karşı savaşan Antep halkı

Bu iki devrim birbirine benzemiyor. Çünkü her iki ülkenin uluslararası durumu farklıdır. Emperyalizm, başlıca isteklerini daha Kurtuluş Savaşından önce koparmış, Suriye, Filistin ve Mezopotamya'yı almıştı. Türkiye, emperyalizm için önemli bir pazar ve hayati bir yatırım alanı değildi (14). Çin'de ise durum tamamen tersidir. Bu sebeple savaş çok uzamış ve proletarya önderliğinde zafere ulaşmıştır.

Tasfiyeciler, İngiliz ve Fransız emperyalistleri sonuna kadar savaşmadıklarına göre, 'Kurtuluş Savaşında bir bit yeniği var' diye düşünüyorlar. Bu düşünce, onların hayattan kopuk idealist mantıklarının eseridir. Onlar, bu duruma yol açan şartları araştırmak yerine, Kurtuluş Savaşını karalıyacak bir sebep bulduklarını düşünüyorlar.

Aynı mantıkla Ekim Devriminden sonraki gelişmeleri de kavrayamayız. Acaba niçin, dünyanın bütün emperyalist orduları birleşerek, Sovyet devrimini yıkmak için bir haçlı seferi düzenliyemedi? Üstelik Sovyet devrimi, Kemalist devrime hiç benzemiyordu. Bütün emperyalist dünya için öldürücü bir tehdit oluşturuyordu. İşte Troçki de mevcut durumu kavrayamıyor ve tek ülkede sosyalizmin yaşayamıyacağını, emperyalistlerin mutlaka Sovyet devrimini yıkacağını iddia ediyordu. Çünkü Troçki, ne emperyalistlerarası çelişmeleri görüyordu, ne de zamanın şartlarının somut bir tahlilini yapıyordu.

Troçki ve onu izleyenlerin en büyük özelliği, daima kaba bir «Marksizm» anlayışına sahip olmaları, daha doğrusu burjuva felsefesinden kurtulamıyarak, onu «keskin devrimci» lafların arkasına saklamalarıdır. Aynı kafa, bugün ABD'nin Vietnam'daki ve en son Laos'taki yenilgisini de kavrayamıyor ve bu yenilgiyi iki süper devlet arasındaki anlaşmalara bağlıyor. Aslında bu tür fikirler, emperyalizmi yenilmez ve halkları güçsüz görenlerin kafasından çıkmaktadır.

Dünyadaki her devrimin ayrı şartları vardır. Hiç bir devrim «çok kanlı olmadı» diye eleştirilemez ve küçümsenemez. Bu, Marksistlerin değil, küçük burjuvaların bakış açısıdır. Aynı eleştiriyi, Rusya'daki «Sosyalist Devrimciler», Ekim devrimine yöneltmişlerdi. Onlar, uzun sürmediğini ve kan dökülmediğini söyleyerek, Ekim Devriminin bir darbe o'duğunu iddia ediyorlardı. Revizyonistler ise, kan dökülmediğini söyleyerek, Ekim devrimini, 1919 Macar devrimini ve bugün Laos'un kurtuluşunu «barışçı geçiş yoluna» örnek göstermeye çalışıyorlar. Oysa bu üç devrim de silahlı yığınların eseridir. Çetin savaşlarla gerçekleştirilmiş ve yaşatılmışlardır.

Milli Mücadelemiz de, üç yıldan fazla devam eden şiddetli savaşlarla kazanılmıştır. Bu savaşta 37 bin şehit verilmiş, 441 köy tamamen, 463 köy ise kısmen harap olmuştur. Eğer Türkiye halkı eline silah almasa ve savaşmasaydı, hiç bir emperyalist Türkiye'den gönül rızasıyla çekilmezdi. Kurtuluş Savaşı, Troçkistlerin iddia ettiği gibi İngilizlerle ve diğer emperyalistlerle anlaşarak veya onların «Yunanlıları yendirmek» için yaptıkları yardımlarla değil, savaş meydanlarında emekçilerin canları pahasına kazanıldı. Kurtuluş zaferini, halkımıza emperyalistler hediye etmedi. Onlar, Türkiye halkının çetin direnişi karşısında daha ileri ge

---

«DOĞU MİLLETLERİNE ÖRNEK»

Stalin yoldaş, bir kere Rusya Şuralar hükümetinin Anadolu'daki milli ayaklanma hareketine, bütün doğu milletleri için uyulacak bir örnek olarak baktığını ve bu hareketi pekleştirmek için her türlü fedakârlığı yapmaya hazır olduğunu söyledi.

Mustafa Kemal'e mektubundan

MUSTAFA SUPHİ

Ekim Devriminin Bağımsızlık Çağrısı ve Ezilen Dünyadaki İlk Savaş Kıvılcımı

> Arkadaşlar, kardeşler!
> Milliyet farkı gözetmeksizin sesleniyoruz:
> Amele arkadaşlar! Türkiye işçi ve köylüsünün istilâcılığa karşı mücadelesi, sizin mücadeleniz, dünya proletaryasının mücadelesidir...
> (TİÇSF Genel Merkezi'nin «Din ve Mezhep Farkı Gözetmeksizin Bütün İstanbul İşçilerine» adlı bildirisi)

lışmelere yol açmamak için çekilmek zorunda kaldılar. Türkiye'nin hayatî bir pazar olmayışı ve emperyalist ülke halklarının savaşa karşı mücadelesi de bunda etkili oldu.

Dünya Marksistlerinin bakış açısı, Troçkistlerin Kurtuluş Savaşını karalayan tutumundan tamamen farklıdır. Mesela Çin devrimcileri, 1972 yılında yayınladıkları bir yazıda Türkiye devrimini şöyle değerlendiriyorlar:

«Çelişmelerin keskinleşmesi Birinci Dünya Savaşına yol açtı. Fakat savaş devrimlerin yükselmesini hızlandırdı ve Rusya, Almanya, Macaristan, Türkiye ve diğer ülkelerde devrim hareketleri patlak verdi.» (15)

Görüldüğü üzere Marksistler, Türkiye devrimini, Sovyet ve Macar devrimi gibi proletarya devrimleri ve Almanya'daki demokratik devrim ile birlikte sayıyorlar.

DOĞU MİLLETLERİNE ÖRNEK VE İLK KIVILCIM

Bu sayımızda son olarak, Kurtuluş Savaşımızın kime cesaret ve umut verdiği üzerinde duracağız. Troçkistlerin iddiası şudur:

«Kurtuluş Savaşımız, 'Asya'nın ezilen halklarına' değil, Asya'nın korkak burjuvazisine ve bir de emperyalist ülkelerin mali oligarşisine 'cesaret ve umut' vermiştir!» (Genel Eleştiri)

Sözü, uzatmadan o zamanın devrimcilerine bırakacağız. M. Suphi, Stalin'in kendisine Kurtuluş Savaşından **«bütün doğu milletleri için uyulacak bir örnek»** olarak söz ettiğini naklediyor (16).

M. Suphi, Kurtuluş Savaşını bütün ezilen halklara örnek gösterme fikrini yazılarında sık sık tekrar ediyor. Sözgelimi bir yazısında, bunun iki temel görevden biri olduğunu belirtiyor:

«...Sosyal devrim karşısında Türkiye Komünist Partisine düşen görevi, yağmacı emperyalizmin bütün baskılarına rağmen ayaklanıp varlıklarını ispat eden Anadolu ihtilalcilerine ve ihtilalcileri temsil eden Büyük Millet Meclisi hükümetine içtenlikle yardım etmek ve Anadolu'daki bu hareketi, doğunun diğer ezilen ve uygar millet ve hükümetlerine bir örnek olarak göstermekle özetliyebiliriz.» (17)

Stalin, Kurtuluş Savaşımızı, milli meselenin dünya çapında bir mesele haline gelmesinde rol oynayan üç büyük etkenden biri olarak değerlendiriyordu. Diğer etkenler, emperyalistlerin asker deposu olarak sömürgelere el atmasının yarattığı tepki ve Sovyet devrimidir. Stalin'e göre millî mücadelemiz, kurtuluş savaşlarının «ilk önce kıvılcımlar, sonra alevler halinde» yeryüzünü sarmasında bu kadar önemli bir rol oynamıştı, yani bir ilk kıvılcım olmuştu. Stalin şöyle diyordu: **«Mücadele bayrağını kaldıran Türkiye, doğunun ezilen halklarını etrafına topladı.»** (18)

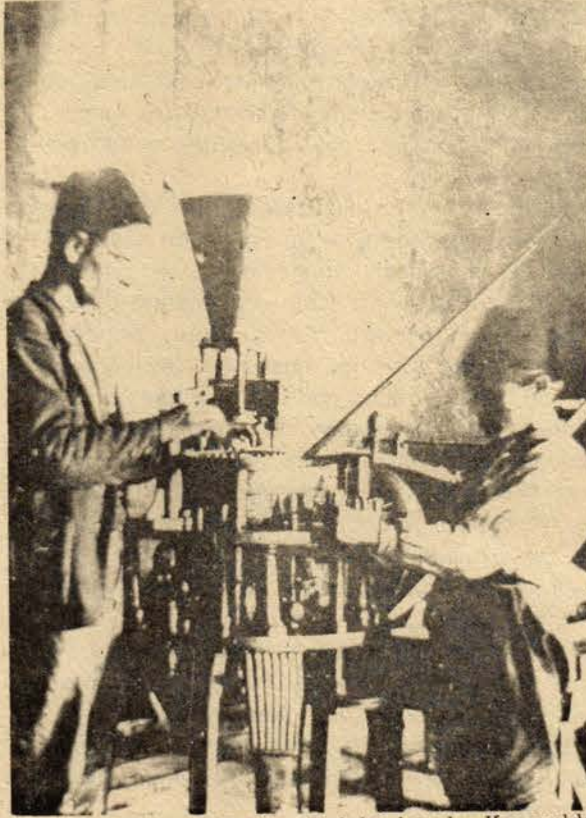
Dünyanın ezilen halkları, Kurtuluş Savaşımızı coşkunlukla karşıladı. Kurtulus Savaşımız, Ekim Devriminin ezilen halklara yaptığı «emperyalizme başkaldırma çağrısına» halkımızın verdiği bir cevaptı. Türkiye halkları bununla ne kadar öğünse yeridir. Çünkü Türkiye'nin emperyalist işgale başkaldırması, bütün ezilen milletler için cesaret ve umut kaynağı oldu. Hindistan'dan Mısır'a kadar bir çok ezilen ülkede, Kurtuluş Savaşımız güçlü bir yankı uyandırdı. Anadolu'daki millî hareketin, İngiliz sömürgelerinde nasıl kaynaşmalara yol açtığını, yukarda Stalin'in sözleriyle belirtmiştik. Baku'da toplanan «Doğu Milletleri Kurultayı» da Kurtuluş Savaşımızı destekleme kararı almıştı (19).

Dimitrov, 1925 yılında bile şöyle diyordu:

«'Yeniden milli doğuş' Türkiyesi,... İngiliz ve Fransız emperyaliştleri tarafından köleleştirilen müslüman halklar için önemli bir dayanağı temsil etmektedir.» (20)

Bütün bunlar, Kurtuluş Savaşımızın hangi dünyaya cesaret ve umut verdiğini gösteriyor. Tasfiyeci teorisyenler, Asya'nın korkak burjuvazisi ve emperyalistlerle, Lenin, Stalin, Dimitrov gibi devrimcileri ve ezilen halkları birbirine karıştırıyorlar. Çünkü Troçkist bir bakış açısına ve felsefeye sahiptirler.

Ezilen ülkelerin burjuva devrimcileri bile, Kurtuluş Savaşının etkisini yüreklerinde duymuşlardır.

Kurtuluş Savaşı Halkın Fedakârlığıyla Kazanıldı.

Troçkistler ise, 'proleter devrimi olmayan her şey lekelidir ve kötüdür' mantığı ile hareket etmişlerdir. Onlar, burjuva kurtuluş hareketlerine yukardan bakan kibirli bir tavır almışlardır. Bu tavır, Marks'ın ve Lenin'in tavrının tam tersidir.

Troçkistler, burjuva kurtuluş hareketlerinin yalnız olumsuz yanını görmüşlerdir. Burjuva önderliğin aynı zamanda işçi ve köylülere karşı olan yönüne dikkat çekerek, emperyalizme karşı verilen mücadeleleri tamamiyle inkar etmişlerdir. Masa başında oturup yazı yazarken, «keskin» gözükmek için her şeye kara çalmak kolaydır. Fakat bu, mücadele cephesinde olanların davranışı değildir. Mücadele içinde olanların tutumu, Lenin ve Stalin'inki gibidir. Onlar, dünya devrim hareketine ve Sovyetler'in yaşamasına katkıda bulunan Kurtuluş Savaşımıza büyük değer vermişler ve bu savaşı sömürgelerin kurtuluş mücadelelerinin bütün yeryüzünü sarmasında önemli bir etken, bir ilk kıvılcım olarak görmüşlerdir.

Gelecek sayımızda, MİLLİ DEVRİMİN NİÇİN CILIZ KALDIĞI meselesi üzerinde duracağız.

«MUCADELE BAYRAGINI KALDIRAN TÜRKİYE DOĞU HALKLARINI ETRAFINDA TOPLADI»

Millî meselenin sömürgeler genel meselesi haline gelmesi, tarihî bir raslantı değildir. Bu gelişme, ilkönce, savaşan devletlerin emperyalist gruplarının emperyalist savaş sırasında ordular kurmak için insan malzemesi sağladıkları sömürgelere yönelmeyi gerekli görmeleriyle açıklanır. Şüphesiz bu süreç, emperyalistlerin sömürgelerin geri kalmış halk topluluklarına kaçınılmaz olarak yönelme süreci, bu kabileler ve halk topluluklarını bağımsızlık için, mücadele için harekete geçirmek zorundaydı. Daha sonra millî meselenin, genişliyerek bütün yeryüzünü ilkönce kurtuluş hareketi kıvılcımlarıyla ve daha sonra alevleriyle saran sömürgeler genel meselesi haline gelmesini sağlayan ikinci bir etken ortaya çıktı. Bu, etken, emperyalist grupların Türkiye'yi parçalama ve onun devlet varlığına son verme girişimleriydi. Müslüman halklar arasında devlet olarak daha gelişmiş bir ülke olan Türkiye, böyle bir duruma boyun eğemezdi; mücadele bayrağını kaldırdı ve emperyalizme karşı doğu halklarını etrafında topladı. Üçüncü etken ise, emperyalizme karşı mücadelede birçok başarılar elde eden Sovyet Rusya'nın ortaya çıkmasıdır. Bu, Doğu'nun ezilen halklarına coşkunluk verdi, onları uykudan kaldırdı, mücadeleye teşvik etti ve bu suretle İrlanda'dan Hindistan'a kadar ezilen milletlerin ortak cephesinin kurulması imkânını yarattı.

STALİN

Millî meselede Partinin İlk Görevleri
Üzerine Rapor, 10 Mart 1921,
Toplu Eserler, cilt 5, s. 32
(Sol Yayınlarının «Marksizm ve Millî Mesele» adı altında topladığı derleme, s. 100 vd)

DİPNOTLARI:

(9) **Aralov**, Bir Sovyet Diplomatının Türkiye Hatıraları.
(10) **Stalin**, Muhalefet Üzerine, «Uluslararası Durum ve SSCB'nin Savunması», 11 Ağustos 1927.
(11) Bu konuda bkz: **Stalin**, «Kafkasya'da Durum», Aydınlık, sayı 7, s. 75.
(12) 14 Ağustos 1920 tarihli Meclis Konuşması, (Söylev ve Demeçler).
(13) **Stalin**, «Kafkasya'da Durum», Aydınlık, sayı 7, s. 75.
(14) **Stalin**, Sun Yat-sen Üniversitesi Öğrencileriyle Bir Görüşme, Toplu Eserler (Almanca), cilt 9, s. 223.
(15) **Şi Çun**, Dünya Tarihini Öğrenmek Neden Gereklidir, Peking Review, 9-16 Haziran 1972.
(16) **Mustafa Suphi**, Mustafa Kemal'e Mektup, (R. Nuri İleri, Atatürk ve Komünizm, s. 204, 205).
(17) **Mustafa Suphi**, Büyük Millet Meclisi Hükümeti ve Komünist Partisi.
(18) **Stalin**, Toplu Eserler, cilt 5, s. 32.
(19) Baku Kurultayı Kararı için bkz. Aydınlık, sayı 42, s. 9.
(20) **Dimitrov**, Seçme Eserler (Almanca), cilt 2 s. 392.

Sömürgeler ve Milletler Hakkında Karar

M. Suphi

1. Sömürge, bugünkü haliyle istilacılık devrini geçiren sınai, mali ve ticari tekelciliğin zorunlu bir ürünü olduğu gibi, milli çatışma ve savaşlarda da var olan iktisadi ve siyasi şartlardan çıkan bir faciadır.

Toplumun kaderi, zenginliğe dayanan sermayedarlardan, fetihcilik ve yağmakarlıkla şöhret kazanmış hükümet eden emirler ve hükümetlerle bunlara satılmış bir avuç eşraf ve memurlardan ibaret bir azınlık sınıfı elinde kaldıkça, bu felaketlere son vermek imkanı yoktur.

2. Burjuvazi çağında kurulan hükümetler, kişilere ve milletlere ait adalet ve eşitliğe dair birçok söz ettikleri halde, tarihin bize gösterdiği feci olaylar, hele son Avrupa savaşından sonra kararlaşan Versay barış anlaşmasının, mağlup ve zayıf millet ve memleketleri kısım kısım esir ve sömürge haline getirmeye teşebbüs yolunda meydana çıkan sonuçları pek ala gösteriyor ki, adalet ve eşitlikten sözeden bu şiarlar yalancı bir gösteri olmaktan başka bir nitelik kazanmamıştır.

3. Demek olur ki, sermayedarlar, hükümdarlar ve sultanlardan oluşan hiç hükmündeki bir azınlığın, insanlığın büyük çoğunluğunu meydana getiren zayıf ve yoksul emekçi sınıflara zulmü ve zorbalığı şeklinde beliren evrensel belanın giderilmesi, ancak sınıf farkını ortadan kaldırarak, yeryüzünde hakim ve mahkum, zalim fertler ve milletler ve devletlerin hükmünü bırakmayacak büyük bir devrimin ortaya çıkması ve gerçekleşmesiyle sonuçlanacaktır.

4. Bütün dünya işçi ve köylüleri arasında ortaya çıkan bu nitelikteki sosyal devrimde, şimdiye kadar başka devlet ve milletlerin egemenliği altında ve sömürge halinde yaşayan millet ve memleketlerin işçi ve köylüler sınıfının milli ve medeni taleplerine karşı, hakim durumundaki millet proletaryası tarafından fedakarlıkta bulunarak ezilen milletler arasında aydınlanmanın ve uygarlaşmanın gelişmesine hizmet edecek uygarlık taraftarı milli kurumlara kuvvet vermeli ve bu suretle onların da samimi olarak devrime yardımlarının esasları hazırlanmalıdır.

5. Komünist Partisi, devrim hareketinin yeni girdiği gelişmemiş memleketlerde emperyalizme karşı varlığını savunan milli kuvvetlere yardımla birlikte, genellikle sermayedarlar idaresine karşı sınıf mücadelesi duygusunun emekçi halk içinde derinleşmesine uygun yolda bulunmalı ve mutlaka teşkilatın bağımsızlığını korumalıdır.

Mustafa Suphi ve Şefik Hüsnü

Mustafa Suphi ve Şefik Hüsnülerin devrimci TKP'sinin 55. yıldönümünde

10 Eylül 1975, Türkiye Komünist Partisi Birinci Kongresinin Baku'da toplanmasının 55. yıldönümüdür. Türkiye proleter devrimcileri, 1917-1920 yılları arasında, Bolşevik Devriminin fırtınası ve Milli Kurtuluş Savaşının alevleri içinde, yurtdışında, Anadolu'da ve İstanbul'da teşkilatlandılar. Bu çalışmalara yurtdışında Mustafa Suphi ve İstanbul'da Şefik Hüsnü önderlik ediyordu. 10 Eylül 1920, işçi sınıfımızın ihtilalci hareketinin yurt çapında birleştirilmesi, tek bir proletarya partisinin kurulması tarihidir.

55 yıl önce kurulan partinin, bugün «TKP» adını sahtekarca kullanan yurt dışındaki Brejnev takipçisi burjuva klübüyle hiç bir ilgisi yoktur. Mustafa Suphi ve Şefik Hüsnü gibi, Marksizm-Leninizme sadık fedakâr önderlerin yönetiminde TKP, emperyalizme, büyük burjuvaziye ve toprak ağalarına karşı yılmadan mücadele etti. Türkiye işçi ve köylülerinin ve bütün halkımızın kurtuluşu için her türlü baskı ve zulme göğüs gerdi. Şefik Hüsnü'nün Leninist çizgisinin ifadesi olan 1926 Programı, bugün de halkımızın temel meselelerine ışık tutmaktadır. Öte yandan TKP yönetiminin 1946'dan itibaren fiilen Zeki Baştımar gibi bir burjuva yolcusunun eline geçmesi, parti içinde varolan hataların hakim duruma geçmesine yol açtı. 1950'lerde ortaya çıkan Sovyet modern revizyonizmi, bu durumdan da yararlanarak TKP'yi tamamen tasfiye etti. Bu revizyonistler, Kruşçev'in Stalin'e karşı açtığı kampanyaya en önde katıldılar. Mustafa Suphi ve Şefik Hüsnü'nün Leninist mücadelesini tarihten silmeye kalkıştılar. 1926 Programını reddettiler. «Barış içinde geçiş» ve «kapitalist olmayan kalkınma yolu» teorilerine sarılarak proletarya devrimine saldırdılar. Revizyonist «TKP» yöneticileri, Kruşçev-Brejnev döneklerinin uluslarası işçi sınıfı hareketi üzerinde tahakküm kurma çabalarının aleti oldular ve proleter enternasyonalizmine, gerçek sosyalist ülkelere ve Marksist - Leninist partilere küfürler yağdırdılar. Uzun zamandan beri yurdumuzu Kremlin'deki efendilerinin yarı - sömürgesi haline getirmeye çalışan bu hainler, sosyal - emperyalizmin en sadık uşaklarıdırlar.

Mustafa Suphi ve Şefik Hüsnülerin devrimci partisinin kuruluşunun 55. yıldönümünü anarken, Mustafa Suphi'nin Birinci (Baku) Kongresinde karar olarak kabul edilen «Sömürgeler ve Milletler Hakkında Görüş»ünü ve «Büyük Millet Meclisi Hükümeti ve Komünist Partisi» adlı yazısının bir bölümünü yayınlıyoruz.

BMM Hükümeti ve Komünist Partisi

M.Suphi

... Komünist Partisi, sosyal devrimi anlayan ve ona bütün varlığıyla bel bağlayan işçi ve köylülerin siyasi teşkilatıdır. Memlekette mazlum ve işçi, fakir ve işsizler çokluk teşkil etseler de, sanayinin geri bir halde olması nedeniyle işçilerin proleter teşkilatına sahip olmamaları ve böyle bir teşkilatta toplanmış olmamaları, komünistlerin azınlıkta kalmalarına yol açmaktadır. ...

Komünist Partisi, memleketin içinde azınlığı temsil eden bir parti halinde oluşmakla beraber, Üçüncü Enternasyonal'in bir parçası olarak yeryüzündeki sosyal devrimin kısmı ve kaynağıdır. Ve bu nedenle üzerine düşen görev, büyük olduğu kadar evrenseldir. Üçüncü Enternasyonal'in, proletarya teşkilatı zayıf olan Türkiye'de ve Türkiye halindeki bütün doğu memleketlerinde izlediği çizgi bilinirse, bu görevin aciliği ve önemi bir kat daha kavranır. Sosyal devrimin mazlum doğu ülkelerinden beklediği hareket, zalimlere karşı ayaklanma ve isyandır. Doğuda üzerine düşen büyük görevi kavramış bir ülke ve millet olarak bugün karşımıza çıkan, zavallı Türkiye ve fakir Türk milletidir. Demek ki, sosyal devrim karşısında Türkiye Komünist Partisine düşen görevi, yağmacı emperyalizmin bütün baskılarına rağmen ayaklanıp varlıklarını ispat eden Anadolu isyancılarına ve isyancıları temsil eden Büyük Millet Meclisi Hükümetine samimiyetle yardımcı olmak ve Anadolu'daki bu hareketi doğunun diğer mazlum ve medeni millet ve hükümetlerine bir örnek olarak göstermekle özetleyebiliriz...

Bloksuz Ülkeler Konferansında

İKİ SÜPER DEVLETE SIRT DAYAMANIN SONUCU: YALNIZLIK

Ağustos ayı sonunda Peru'nun başkenti Lima'da toplanan Bloksuz Ülkeler Dışişleri Bakanları Konferansı, Türkiye'nin Kıbrıs'ı işgal etmeye devam etmesini en sert bir şekilde mahkum etmiştir. 82 bloksuz ülkenin temsilcisi, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin toprak bütünlüğüne ve bağımsızlığına tam bir saygı gösterilmesi ve bütün yabancı askerlerin derhal adayı terketmesi gerektiğini belirtmişlerdir. Bloksuz ülkeler, «bağımsız Kıbrıs devletine yapılacak bir saldırı, tüm bloksuz ülkelere yapılmış bir tecavüz sayılacaktır» demişlerdir.

Türkiye'nin içine düştüğü bu yalnızlık, iki süper devlete sırt dayama ve kendinden küçük ülkelere karşı zorbalık siyasetinin kaçınılmaz sonucudur. Türkiye hükümeti, kah Sovyetler'e, kah Amerika'ya, kah her ikisine sırt dayayarak Kıbrıs'a asker çıkarmış, işgal sürdürmüş ve hatta müdahaleyi, bir «Kıbrıs Türk Devleti» ilân etme noktasına kadar vardırmıştır. Türkiye hükümeti Kıbrıs konusundaki hiç bir Birleşmiş Milletler karar ve uyarısını tanımamış, hattâ bu kararları halkımıza «Türkiye'nin tutumunun onaylanması» diye göstermeye kalkışmıştır. MC faşistleri, bir yandan «bütün Müslüman ülkeleri kazandık» palavrasını yayarken, öte yandan Filistin Kurtuluş Örgütünün Türkiye'de temsilcilik açmasını reddetmişler, İsrail'in B.M.'den çıkartılmasını doğru bulmadıklarını ABD'ye bildirerek Arap halklarının haklı davasının karşısında ve iki süper devletin safında yer almışlardır. Hükümet, Kıbrıs konusunda bütün barışçı çözüm önerilerini reddetmek durumundadır.

Türkiye'nin Lima Konferansında içine düştüğü yalnızlık, ne «Yunan propagandasının yaydığı yalan haberlerin», ne de Ecevit'in iddia ettiği gibi «hükümetin beceriksizliğinin» sonucu değildir. Türkiye, Üçüncü Dünya ülkeleri safında yer almak istiyorsa, iki süper devlete sırt dayama siyasetine son vermeli, işgal birliklerini Kıbrıs'tan derhal çekmelidir. Kıbrıs'ın kaderini Kıbrıs halkı tayin etmeli, Türkiye ise Yunanistan'la arasındaki bütün sorunları başka hiç bir ülkenin karışmadığı barışçı görüşmeler yoluyla çözmelidir. MC hükümetinin buna taban tabana zıt tutumu ise, ülkemizi ve halkımızı felakete sürüklemektedir.

Toprak ve hürriyet! Jandarma zulmüne son!

Pazarcık'ta ağalara ve jandarma zulmüne karşı mücadele sürüyor

Maraş'ın Pazarcık kazasının Salmanıpak, Kabar, 8ralıkobası ve İncirlipınarı köylülerinin toprak ağalarına ve jandarma zulmüne karşı mücadeleleri devam etmektedir.

Faşist üsteğmen Asım Gezmiş, köylüleri haklı mücadelelerinden vazgeçirmek için işkence ve zulüm uygulamaktadır. Salmanıpak baskınında İbrahim adlı bir köylü karakola çekilmiş ve sabaha kadar işkence görmüştür. Asım Gezmiş, pamuk sulayan sakaları karakola çekmiş, Pinco ağaya küfrettikleri için onları tehdit etmiştir. Faşist üsteğmen Pinco'yu karakola davet ederek, sakaların ağanın elini öpmelerini istemiştir. Ertesi gün bu olayı duyan bir köylü, Pinco'yu Pazarcık'da yakalamış halkın gözleri önünde Pinco'ya zorla elini öptürmüştür.

Artık köylüler ağaların elini öpmüyorlar. Tam tersine ağalar bükemedikleri köylü bileğini öpmek zorunda kalmışlardır. Pincolar, Filolar, Kadıoğulları, Memişler, Emiroğulları bu durumu görmektedirler. Pinco ağa, Salmanıpak köylülerine barış teklifinde bulunmuştur. Asım Gezmiş de şimdi köylüleri mücadeleden vazgeçirmeye çalışmaktadır.

Asım Gezmiş tam bir eşkiya gibi yanında jandarmalar, pamukların içinde gözdağı verircesine dolaşmaktadır. Üsteğmen, Pinco ağanın adamlarına kendi silâhını dahi vermiştir. Pincoların bekçileri geceleri ellerindeki otomatik tüfeklerle köylülerin üzerine ateş açmaktadırlar. Bir defasında çadırlarının yanından geçen Kabarlı bir köylüye ateş açtılar. Bu duruma Pazarcığın kaymakamı, savcısı, mahkemesi seyirci kalmaktadır. Oysa olaya bütün köylüler şahittir ve köyün duvarlarındaki mermi izleri açıkça görülmektedir.

Bundan bir süre önce, Pincoların evine dinamit atıldığı ve ağanın nohut harmanının yakıldığı idiasıyla Salmanıpak muhtarı ve iki köylü tutuklandı. Köylüler tutuklanmadan önce, mücadeleden vazgeçerlerse kendilerine toprak verileceği söylendi. Köylüler bu şerefsizlik teklifini kararlılıkla reddettiler.

Tutuklanan köylülerin duruşmaları geçenlerde yapıldı. Duruşma salonu ve mahkemenin kapısı Dehliz'in üç köyünün, Kirni'nin, Narlı'nın ve diğer yerlerin yoksul ve topraksız köylüleriyle doluydu. Mahkeme salonuna giren İbrahim Ağa, köylülere gözdağı vermek için «ne arıyorsunuz burada?» diye bağırdı. Köylüler «sen ne arıyorsun?» diye cevap vererek tehditlere boyun eğmediklerini gösterdiler. İbrahim Ağa salonu terketti. Duruşma sonunda üç köylü tahliye edildi. Daha sonra devrimci bir öğretmen salonda bir konuşma yaptı. Köylülere sömürü ve zulümden kurtuluşun ancak mücadele ve birlikle sağlanacağını anlattı.

Mahkeme günü köylülere kararlılık ve cesaret verdi. Köylüler yalnız olmadıklarını anladılar.

Salmanıpak köylüleri, bütün köylülere verdikleri sözü tutuyorlar. Onlar, «Artık bu topraklardan ağalar bir hayır beklemesinler, toprakları bileği güçlü olan kazanacaktır» demişlerdir.

Köylüler, kendi tecrübelerini değerlendirerek, devletin ve jandarmanın ağaların yanında olduğunu, sömürü ve zulmün ancak patronların ve ağaların düzeninin yıkılmasıyla son bulacağını görüyorlar. Kendi güçlerine dayanarak ve sımsıkı birleşerek mücadele vermeleri gerektiğini görüyorlar.

Ağa topraklarına tazminatsız olarak el konulmalıdır.

Tapular ve borç senetleri imha edilmelidir. Jandarma zulmüne son.

Bağımsızlık ve demokrasiyi nasırlı elleriyle işçiler ve köylüler yaratacaklardır.

BEYLİKKÖPRÜ AĞALARI HALKIN SESİNİ SUSTURAMAZ

Beylikköprü köylülerinin toprak mücadelesinin dergimiz HALKIN SESİ'nde yer alması, ağaları telâşlandırdı. 21 Ağustos günü ağa Kâzım Bıyıkoğlu, HALKIN SESİ'ndeki haberin bütün Polatlı'ya yayılması üzerine bayide kalan en son beş adet dergiyi de alarak devrimci fikirlerin halka ulaşmasını engellemeye çalıştı.

Kâzım Bıyıkoğlu, HALKIN SESİ'nde röportajı çıkan çobana rüşvet vererek ve tehdit ederek mahkeme kanalıyla dergimize tekzip göndermesini istemiştir.

Ağalar tarafından mahkemeye verilen Beylikköprülüler, 25 Ağustos günü ifade vermeye gitmişlerdir. Savcı ağalara ait olduğunu iddia ettiği toprakların, köylüler tarafından sürülmesini ve tarlalardaki sapların yakılmasını suç olarak göstermeye çalışmaktadır. Aralarında üç tane kadın bulunan yetmiş köylü savcıya verdikleri ifadede, ağaların topraklarda hiç bir hakları olmadığını söylemişlerdir.

OKUYUCU MEKTUBU:

TOPRAKSIZ VE AZ TOPRAKLI KÖYLÜLER, EN ÖNDE BİZ OLALIM

Beylikköprü köylüleri,

Ağalar aramızdaki bazı uşaklarına para teklif ederek mücadelemizi baltalamak istemekte, yalanlar yaymaktadırlar. Para alan birkaç kişi bizi ağalarla uzlaştırmaya çalışabilir. Mücadelede öncülüğü köyün zenginlerine, ağalarla anlaşabilecek kimselere vermiyelim. Öncülüğü topraksız ve az topraklı köylüler yapmalıdır. «Toprak komisyonu gelecek, toprak dağıtacak, olay çıkmasın, bizi hapse atarlar» diyerek bizi uyutmaya çalışacaklardır.

Kendi gücümüze güvenelim, Bizi ancak biz kendimiz kurtarabiliriz. Yirmibeş yıldır ağalar, mahkemeler, hükümet, toprak komisyonu bize ne verdiler? Eğer aramızdaki birliği korursak, ve diğer köylerin de desteğini alırsak, karşımızda hiç bir güç duramaz. Yıkılsın ağalık, topraklar köylünün!

Polatlı'dan
bir devrimci

Polatlı köylülerinin mücadelesi

Polatlı'da Beylikköprü köylülerinden sonra Kıranharmanlılar da ağalara karşı mücadeleye atıldılar. 22 Ağustos Cuma günü öğleden sonra, Kıranharmanı köylüleri, Hanım Ağa (Saffet Seferoğlu)'nın topraklarını işgal ettiler.

90 hanelik Kıranharmanı köyünde büyük çoğunluğun ya toprağı yoktur, ya da yetersizdir. Bütün köy üç bin. dört bin dönüm toprak ekerken, Hanım Ağa tek başına 13 bin dönüm toprak ekiyor. Hem de bu toprakların büyük bir kısmı Sakarya nehri kenarındaki sulak arazidir. Köylülerin ektiği kıraç arazi bire sekiz verirken, ağanın ektiği toprak bire yirmi otuz veriyor.

Köylüler bir kısmını işgal ettikleri Hanım Ağa'nın topraklarını kendi aralarında dağıttılar. Aile başına yirmi beş dönüm düştü. Köylüler şimdi yeni mücadelelere hazırlanıyorlar.

Hanım Ağa köylülerin 1969 yılında arabasını tahrib etmelerinden beri köye girememektedir. Ağa yıllardır gasbettiği hazine topraklarını başkalarına kiraya vermiştir ve bu yolla milyonlar kazanmaktadır. Toprakların on bin dönümlük bir kısmını Beypazarlı Kerim Ağa kiralamıştır. Kerim Ağa bu yıl üç yüz dönüme yakın ormanlık araziyi de sökerek sürmüştür. Sakarya kıyısındaki 250 dönümlük bostan da Kerim Ağaya aittir. Yine Hanım Ağa, üç yüz dönümlük pancar yerini Kasım Ağa'ya kiraya vermiştir.

Köyün ihtiyarları, Kıranharmanı'nın eskiden Eskişehir'e bağlı olduğunu ve bu yöreye dört ağanın hükmettiğini söylerler. Biçerli Hasan Bey, Beylikköprülü İsmet Bey (Eski Demokrat Parti milletvekili Hayri Başar'ın babası), İzzet Bey ve Emin Sazak.

Ağaların zaptettikleri toprakların temelinde zulüm ve sahtekârlık vardır. Hanım Ağanın eski kocası hazine topraklarını rüşvet ve sahtekârlıkla elde etmiştir. Kıranharmanlılardan Bekir Kıraner şöyle anlatıyor:

«Ben bundan birkaç yıl önce Sivrihisarlı tapucu Ömer'le konuştum. Kendisine felç inmişti. Hakkı Seferoğlu ona zamanında yirmi bin lira vermiş ve sahte tapu kestirtmiş. Tapucu Ömer sahte tapu kestiği için kendisine felç indiğine inanıyordu.»

İşte şimdi Hanım Ağa, sahtekârlıkla elde ettiği topraklar sayesinde İstanbul'da sefa sürüyor.

Kıranharmanı köylüleri, Beylikköprü köylülerinin yolundan gidelim. Hazine topraklarını gaspeden ağalara karşı mücadeleyi yükseltelim. Hanım Ağa'nın hazineden gaspettiği, Kerim Ağa'nın ormanlıktan söktüğü topraklar üzerinde, hiç bir hakları yoktur.

• İYÖKD ÜZERİNDEKİ FAŞİST BASKIYA SON!

Yöneticileri aylardan beri tutuklu bulunan İstanbul Yüksek Öğrenim Kültür Derneği (İYÖKD) hakkında kapatılma kararı alınmıştır. Bu karar iktidarın faşizme karşı çıkan yüksek öğrenim gençliğine yöneltliği baskıların bir parçasıdır. İYÖKD yöneticilerinin hala tutuklu bulundurulmaları ve derneklerinin kapatılması kanunsuz ve zorbaca b i r uygulamadır. İYÖKD yöneticileri serbest bırakılmalı, İYÖKD üzerindeki kapatma kararı kaldırılmalıdır.

• DEVRİMCİ SANATÇILAR GÖZALTINA ALINDI

Devrimci Ankara Sanat Tiyatrosu (DAST) oyuncuları Karaman'da oynadıkları bir oyun dolayısıyla gözaltına alındılar. Aralarında başrolünü oynadığı «Endişe» filmiyle Altın Portakal kazanan Erkan Yücel'in de bulunduğu DAST oyuncuları, daha önce Ankara Gençlik Parkında «Vatandaş Hamdi Abdülhamit ve Süleymana Karşı» adlı oyunu oynuyorlardı. Bu oyun da MSP'li Adalet Bakanı Müftüoğlu'nun ihbarıyla yasaklanmıştı.

Devrimci Tiyatrocular Derneği olayı protesto ederek, gözaltına alınanların derhal serbest bırakılmasını istedi. DAST oyuncuları Karaman halkının topladığı 40.000 lira kefaletin ödenmesi sonucu serbest bırakılmışlardır.

• TUTUKLANAN TSİP'LİLER SERBEST BIRAKILSIN!

Milliyetçi Cephe hükümeti, faşist zulüm çarkını işletmeye devam ediyor. Bu çark, sadece devrimciler ve yurtseverler için değil, şu veya bu sebepten Amerikancı MC iktidarı'na karşı olan bütün siyasi güçler için de döndürülüyor. Amerikancı MC iktidarı, son günlerde TSİP ve TSİP'i destekleyen yayınlar için de 141. ve 142. maddeleri uygulamaya başlamış, bazı TSİP yöneticileri hakkında tutuklama kararı çıkartılmıştır. Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi TSİP Ankara İl Yöneticilerini hapis cezasına çarptırmıştır. Halkımız, kime karşı olursa olsun faşist zulüm mekanizmasının uygulanmasına karşıdır. Tutuklanan TSİP'liler serbest bırakılmalıdır. Devlet Güvenlik Mahkemesinin kararı kanunsuzdur.

• İŞ CİNAYETLERİNE SON!

14 Ağustos günü Divriği Akafa maden ocağında arkadaşımız İlyas Çavuş, oklit kamyonu ile hurda laderin arasına sıkışarak, mide ve ciğerleri parçalanıp feci şekilde ölmüştür. Ölü bir saat sonra bulunmuştur. Vardiyadan çıkan arkadaşları, onu göremeyince aramaya başlamışlar ve çenesi kırık, şapkası yana düşmüş olarak bulmuşlardır. Amirler ve mühendis ölen arkadaşımızla ilgilenmemişlerdir.

İbrahim

• MERSİN ANADOLU CAM'DA İŞ CİNAYETİ

İçel Anadolu Cam sanayiinde çalışan işçiler, bir arkadaşlarının tedbirsizlik yüzünden ölmesi üzerine personel şefini dövmüşler ve direnişe geçmişlerdir. Cemal Özdemir adlı işçi arızalı asansörle yukarıya çıkarken duvara sıkışarak ölmüştü. Çalışma yerinde iş güvenliği olmadığını söyleyen işçiler iş başı yapmadılar.

• «HER TÜRLÜ BASKIYA GÖĞÜS GERECEĞİZ»

Biz İsparta Belediyesinde çalışan Genel-İş üyesi 130 işçiyiz. İşveren Bel-İş sendikasına girmemiz için bize baskı yapmaktadır. Güvenlik kuvvetlerinin yardımıyla işçi arkadaşlarımıza baskı yapılmakta, haklı mücadelemiz bastırılmak istenmektedir. Sendika başkanı ve diğer altı yönetici ile, temsilci ve diğer yedi ilerici işçi işten atılmıştır.

Biz devrimci işçiler her türlü baskıya kararlılıkla göğüs gereceğiz.

İsparta Belediye İşçileri

DEVRİMCİ İŞÇİLER! YÜKSELEN EYLEMİN EN ÖN SAFLARINA

BEREC'DEN ÇIKAN DERS: MÜCADELELERİMİZİ KENDİMİZ YÖNETELİM

Berec'te direnişe geçen işçiler hiç bir hak elde edemeden işbaşı yaptılar. Direniş yenilgi ile sonuçlandı. Bunun sorumluları Petkim-İş'teki sendika ağaları ve revizyonist sendikacılardır.

Petkim-İş'in, Berec işçilerini evlerine kadar gidip, fabrika önünde yollarını keserek üye yapan sendika yöneticileri, direniş kırıldıktan sonra işçileri ortada bıraktılar. Direniş boyunca «sendika sizin arkanızda, bilmem nerden şu kadar yardım geldi, diğer fabrikaların şalterlerini indirteceğiz» diyen Petkim-İş İstanbul Şube başkanı Dursun Ali Cömert, çatışmanın ertesi günü direnişi sürdürmek için toplanan işçilere «direnişimiz içerde de sürecektir, işbaşı yapın» dedi.

İşbaşı yapıldığı gün işçiler, öğleye kadar fabrikanın önünde sendikacıları beklediler. Daha sonra sendikaya gelen işçiler, Dursun Ali ve diğer temsilcilerin oturduğunu gördüler. O gün Dursun Ali, «arkadaşlar elimizden geleni yapacağız, gerekirse fabrikanın önüne çadır kurup direneceğiz» diyordu. Ertesi günü sendikada toplanan işçilere Petkim-İş Genel başkanı Mehmet Kılıç «size direnişe geçin diye ben mi dedim? Patronun oyununa geldiniz, sizleri dışardan gelenler kışkırttı. ben onları bulup ... ...» diye küfür etti. Sendikadan para isteyen işçilere «sendikanın haberi yoktur, size para vermeyeceğiz» diye cevap verdi. İşçiler bunun üzerine «eğer direniş başarıya ulaşsaydı sendikanın başarısı olacaktı, şimdi suç bizim oldu» dediler. «Siz burada bizim paramızla oturuyorsunuz, direniş için çift yevmiye kestiniz, şimdi paramızı vermek zorundasınız» diyen işçileri Mehmet Kılıç sendikadan kovdu. İşçilerin sendikadan çıkmadığını görünce de polis çağırdı.

İşçileri geriletemiyeceğini gören bu sendika ağaları ertesi günü beş yüzer lira dağıttılar ve «artık siz sendikaya gelmeyin, biz dışardan mahkeme işleri ile uğraşıp size mektup yazacağız» dediler. Ancak, işçiler kendilerini satan bu sendikacıların palavralarına kanmayarak her gün sendikaya gidip gelmeye devam ettiler. Aradan 15 gün geçmesine rağmen hiç bir şey yapılmadığını gören işçiler topluca DİSK'e müracaat ettiler. Ancak DİSK yöneticileri «dilekçe verin, biz uğraşırız» diyerek işçileri oyaladılar. Petkim-İş yöneticilerinden Akıncı, işçilerin baskıları karşısında «gidin çıkışınızı alın, kendinize iş arayın, biz mahkemeyle uğraşacağız» dedi. «Şimdiye kadar bizden aldığınız aidatlar ne oldu» diyen işçilere «500 lira karşılamıyor mu?» diye cevap verdi ve «sendikanın parası var fakat size vermeyeceğiz» dedi.

Berec işçileri Petkim-İş'in ve DİSK'teki sendika ağalarının gerçek yüzünü bu acı tecrübelerle öğrendiler. Tüm işçi arkadaşlar bu tecrübeden ders çıkarmalı, sendika ağalarına karşı uyanık olmalı, tabandaki işçilerin yönetime hakim olması için çalışmalılar. Kahrolsun sarı ve revziyonist sendika ağaları!

Termo'da temsilci Abdullah Mutlu anlatıyor:

İŞÇİLER SENDİKA AĞALARINA DEĞİL, KENDİ GÜÇLERİNE GÜVENMELİDİR.

Önce on iki kişiydik. Daha sonra sayımız seksen beşe çıktı. Biz bu seksen beş kişi birleştik, tek yumruk haline geldik. Patrona karşı mücadelemizi yürütmek için ilerici, devrimci bildiğimiz Maden-İş'e girdik. Sendika altı ay önce patronla görüşmeye oturdu. Hepimiz asgari ücretle çalışıyorduk. Dört lira zam talep ettik. Patron kabul etmeyip işi yokuşa sürdü. Sendika grev kararı aldı, fakat süre dolduğu halde de uygulamaya geçmedi. Sonra patron tamirat var diyerek hepimize altışar gün izin verdi. İznin sonunda fabrikaya döndüğümüzde, elli kadar toplum polisi ve fabrikanın yakınına üslenmiş jandarmalarla karşılaştık. Biz izindeyken mallar dışarı çıkarılmış ve fabrika kapatılmış. Tazminatlarımızı alıp çıkmamız söylendi. Sendikaya haber yolladık. Ağalar, özel arabalarıyla gelip patronla konuştular. Sonra bize «Genel Merkez'le konuşmaya gidiyoruz» dediler. Sendika temsilcisi olarak beni de yanlarına almalarını istedim, direndim ve gittim. Yolda bana, bizi desteklemek için gelen devrimci arkadaşların işçileri kışkırttıklarını söylediler. Sendikada yapılan toplantıda işçilerin tazminatlarını alarak başlarının çaresine bakmaları kararlaştırıldı.

Şimdi seksen beş arkadaş açıkta kaldık. Maden-İş yöneticileri ise her yerde bu oyunlarını sürdürmeye çalışıyorlar. Biz sendika ağalarına güvenmekle hatalı davrandık. İşçiler kendi güçlerine güvenmelidirler. Bütün işçi arkadaşlar uyanık olmalı, sarı sendikalarla mücadele ederken, Maden-İş'in sarı yöneticilerine de güvenmemelidirler.

Yaşasın işçilerin dayanışması!

Halka kalkan eller kırılacaktır!

• Gazi Eğitim Enstitüsünde okuyan 12 devrimci öğrenci, sınavlara girmek isteyenlere engel oldukları iddiası ile polisler tarafından yakalandı ve gözaltına alındı.

• Türkiye Emekçi Partisi Yönetim Kurulu üyesi Tahir Pekmezci İzmir'de tutuklandı. Çiğli İplik Fabrikasında, direnen işçilerle konuşan Pekmezci polis tarafından yakalanmış, savcılıkta iki kez ifadesi alındıktan sonra tutuklanmıştır.

• Devrimci Liseliler Birliği, Berec olaylarından sonra polisin derneğe yaptığı baskında götürülen iki arkadaşlarından bugüne kadar hiç bir haber alamadıklarını açıklamıştır.

• Aşık Şah Turna ve arkadaşları hakkında Kilis savcılığı tahkikat açtı.

• TÖB-DER Niğde temsilcisi İsmail Göltaş, öğretmen Hasan Avşan ve İsmet Yücel adlı bir şoför broşür dağıttıkları için Ulukışla'da tutuklandılar.

• Gaziantep Atatürk Lisesi öğretmenlerinden Erdal Eroğlu tutuklandı.

• «Demokratik Sol» dergisinde çıkan «Milliyetçi Gence Mektup» başlıklı yazıyı daktiloyla çoğalttıkları için Orhan Turan ve Yücel Taştan adlı iki öğrenci Pötürge'de tutuklandı.

• İstanbul'da «Direnişteki İşçiler Yararına Devrimci Dayanışma Gecesi»nin afişlerini asan üç işçiye faşistler saldırdı. İşçilerden Hüseyin Alpay koluna, kalçasına ve başına isabet eden üç kurşunla ağır yaralandı.

• TÖB-DER Adapazarı şube başkanı Sedat Ege ve üye Abidin Genç faşistlerin saldırısına uğradı. Abidin Genç yüzünden ve kulağından muşta ve şişelerle ağır şekilde yaralandı.

• TÖB-DER Akseki şube sekreteri Ali Dönmez ve üç arkadaşı, gece evlerine dönerlerken faşistlerin saldırısına uğradılar.

• Uşak'ın Sivaslı ilçesinde ortaokul müdürü Yalçın Kaya ve arkadaşları «Arkadaş» filmini seyrettikten sonra caddede faşistlerin sopalarla saldırısına uğramışlardır. 22 kişi gözaltına alınmıştır.

• Sungurlarda direnen işçiler, çalışan işçilerin taşıtlarını dışarıya çıkarmamışlar, bu yüzden jandarmayla çatışmışlardır. Üç kişi gözaltına alınmıştır.

REVİZYONİZM MİKROBUNA KARŞI KAMPANYAYI DERİNLEŞTİRELİM

«Revizyonizm Mikrobunu Yokedelim» kampanyası, devrimci saflarda büyük bir canlılık yarattı. Revizyonizmi devrimciliğin bir çeşidi sanan, onun sosyal - emperyalist uşağı karakterini göremeyen anlayışlar büyük darbe yedi. Devrimciler arasında kendine ve kitlelere güven duygusu güçlendi. Revizyonist fikir ve hataların ağır yükünden kurtulmayı başaran birçok devrimci, kitlelere yöneldi ve kitle mücadelesine daha büyük bir şevkle sarılmaya başladı. Revizyonizm mikrobuna karşı açılan kampanya, yükselen devrimci mücadelenin ihtiyaçlarına ve halkımızın taleplerine tamamen uygundur.

Şimdi, bu kampanyanın başarısını sınırlayan hata ve zaafları gidermek, kampanyayı daha genişletmek ve derinleştirmek görevi önümüzde durmaktadır. Bu görevi yerine getirdikçe mücadele ruhu daha da güçlenecektir.

«Revizyonizm Mikrobunu Yokedelim» kampanyasının başarısını sınırlayan **birinci hata,** bunu gelip geçici bir çalışma olarak görmektir. Bazı arkadaşlar bu konuda kısa süreli bir çalışmadan sonra defterleri dürüp rafa kaldırma anlayışına sahiptirler. Bu anlayış, revizyonizm tehlikesini küçümsemekten gelmek tedir. Bu arkadaşlar revizyonizm mikrobunun kaynağını gerçekten keşfedebilmiş değillerdir. Revizyonizmin kaynağı, emperyalizm, burjuvazi ve toprak ağalarıdır. Bu bataklığı tamamen kurutmadan revizyonizm mikrobunun yokedilebileceğini sanmak, yanlıştır. Toplumda sınıflar varoldukça, devrimci akım için revizyonizm tehlikesi varolmaya devam edecektir. Revizyonizme karşı uyanıklığı bir an elden bırakmak, onun gene hayat bulmasına, devrimci safları kemirmesine yol açacaktır. Öyleyse revizyonizme karşı mücadeleyi sürekli bir kampanya haline getirelim. Uyanıklığı geliştirelim ve revizyonizmin zehirli otlarını daha başını doğrultmadan ezelim.

İkinci hata, ilk başarılardan sonra rehavete kapılmaktır. Halbuki bizzat rehavetin kendisi, revizyonizmin bir parçasıdır. İster siyasî mücadelede, isterse ideolojik mücadelede bu tutum düşmana kapıyı açık bırakır. Öyleyse, başarılardan başımızın dönmesine izin vermeyelim. Kendimizi daha çetin mücadeleler için hazırlayalım!

Kampanyanın başarısını sınırlayan **üçüncü hata,** rastgele ve sistemsiz çalışmadır. Hiç kimse, kampanyanın derslerini ve tecrübelerini toparlamaya girişmemiştir. Bu konuda dergimize hemen hiç bir yazı gelmemiştir. Bu, kampanyanın deneylerinden bütün devrimcilerin ve halkın yararlanmasını önlemektedir. Bu çalışma tarzı, başarıları tesadüflere terkeden, her an ne yapmakta olduğunu bilmeyen, el yordamıyla yürüyen bir çalışma tarzıdır. Bu şekilde hiç bir mücadele kazanılamaz. Öyleyse, ideolojik mücadelenin derslerini sistemleştirelim, başarı ve zaafları tesbit etmek için yoğun bir çalışma yürütelim!

Eleştiriyi yumuşatma veya insafsız yüklenme tavrı, revizyonizm mikrobunu yoketmeyi baltalayan **dördüncü hatalı** tutumdur. Bazıları «arkadaşa bu kadar yüklenmeyelim» sloganını atarak «işi tatlıya bağlama»ya yeltenmişlerdir. Bu, şüphesiz revizyonist bir tutumdur ve revizyonizmin yaşamasına hizmet eder. Revizyonizm mikrobunun yokedilmesi, işin tatlıya bağlanmasıyla ve eleştirilerin «nazik» olması ya da belirli bir düzeyde tutulmasıyla sağlanamaz. Revizyonizmi yenmek, bütün hata ve zaafların **açıkça** ortaya konarak eleştirilmesiyle mümkündür. Devrimci birliği korumanın ve sağlamlaştırmanın başka yolu yoktur. Başkalarına karşı böyle «âlicenaplık» gösterenlerin istedikleri, kendilerine karşı «insaflı» davranılmasıdır. Şüphesiz esas tehlike eleştirileri bu şekilde bastırmak ve yumuşatmaktır. Ancak, arkadaşları mutlaka «yere serme» tutumu da yanlıştır. Eleştiri, gerçeklere dayanmalı, kavratıcı ve ikna edici olmalı, birlik hedefine yönelmelidir. Unutmayalım ki, yokedeceğimiz, devrimci arkadaşlar değil, revizyonizm mikrobudur.

Beşinci hata, kitleler önünde eleştiri - özeleştiriden korkmak, emekçilerin eleştirilerini almaktan kaçınmaktır. Oysa, bizzat revizyonizm mikrobunun kaynağı kitlelerden kopukluk ve kitlelere güvenmemektir. Öyleyse, «kol kırılır, yen içinde kalır» tekkeci anlayışını yıkalım! Kapıların ardından açık havaya çıkalım! Emekçilerin bizi daha çok eleştirmesi için çalışalım!

Bazı devrimciler, temel siyasî ve ideolojik hatalar yerine önemsiz noktalar üzerinde günlerce konuşmak gibi bir tutuma düşüyor. Bazıları ise hataları devrimciler arasında eşit olarak paylaştırma tutumu gösteriyorlar. Bu, revizyonizm mikrobunun örtbas edilmesine yol açan **altıncı hatadır.** Bu, temel hataların ve esas sorumluların gözden kaçmasına hizmet eder. Kampanya yürütülürken çalışmalardaki **temel** siyasî ve ideolojik hatalar tesbit edilmeli ve bunların sorumluları eleştirilmelidir.

Revizyonizme acımayalım!
Sözümüzü esirgemiyelim!
Eleştiri - özeleştiride cesur olalım!
REVİZYONİZM MİKROBUNU YOKEDELİM!

OKUYUCU MEKTUBU;

«ÖNCE KENDİMİZİ, SONRA BAŞKASINI ARINDIRALIM»

Açılan kampanya gerçekten büyük faydalar getirdi. Bir takım hatalar daha da belirginleşti, zorunlu olarak bu hataları düzeltme yoluna gidildi. Yalnız bu kampanya istenilen sonucu vermedi. Kampanyadan istenilen sonuç için verilmesi gereken mücadele tam olmadı. Durum çok değişmesine rağmen, uzlaşıcı tavırların yok edildiği söylenemez... Bu mikrop başkalarında ararken ve acımasız eleştiriler yapıldığı halde, bu mikrobu kendinde arama yolunda çok açıklık kaldı. Yani, «mikroptan, önce kendimizi, sonra başkasını arındıralım» ilkesi tam olarak uygulanmadı. Bu anlattıklarım meselenin olumsuz yönü. Bunun yanında yararları çok oldu. Bu kampanya üzerine eleştiriler başladı. Tam olmamakla beraber büyük bir ölçüde revizyonizm mikrobu kırıldı... Bunun daha da başarılı olabilmesi için, kampanyanın daha da acımasız ve uzun sürmesi gerekirdi...

Sonuç olarak yapılan kampanya büyük yarar getirmiştir. Yalnız, büyük yararla, istenilen sonuç birbirine karıştırılmamalı.

Kartal'dan Bir İşçi
